

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
8

ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο παρουσιάζεται άγέρω-
χος μπροστά στον Γκακούρ.

ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

Ο ΔΗΜΙΟΣ
ΜΕ ΤΟ ΤΣΕΚΟΥΡΙ

Στο υπόγειο μπουντρούμι
πού ο πλούσιος και παντοδύ-
ναμος φύλαρχος Κακακάν
χρησιμοποιεί για να θασανί-
ζη και να δολοφονή τους έχ-

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

θρούς του, ο Ταρζάν βρίσκε-
ται σε κακά χάλια. Τρείς γι-
γαντώσωμοι και τρομακτικοί
μαύροι δήμιοι, από μιά ώρα
τώρα, του κάνουν τὰ πιό φρι-

κτὰ θασανιστήρια!

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας — δεμένος πισθάγκωνα — δέχεται τὰ θανατερὰ μαρτύριά τους περήφανα κι’ ἀγέρωχα σάν γενναίο κι’ ἀτρόμητο παλικάρι πού εἶναι! ‘Ομως καί τὸ ἀθάνατο ἑλληνικό αἷμα πού τρέχει τώρα στίς φλέβες του, τὸν κάνει ἀκόμα πιὸ ὑπέροχο!

Στὸ ἀπαίσιο αὐτὸ θασανιστήριο — ἐκτός ἀπ’ τὸν Ταρζάν, τοὺς τρεῖς δῆμιους καὶ ἄλλους μαύρους, θρίσκονται : ὁ φύλαρχος Κακακάν καὶ μιὰ πινέμορφη λευκὴ γυναῖκα.

Ξαφνικά, ὁ κακοῦργος Κακακάν, φωνάζει στοὺς μαύρους θασανιστές του:

— Φτάνει πιά! Τὸν κουράσαμε πολὺ μὲ τὰ θασανιστήρια... Κόψτε του τώρα τὸ κεφάλι νά... ξεκουραστῇ λιγάκι!

Οἱ δῆμιοι σταματοῦν ἀμέσως νά τὸν θασανίζουν. Οἱ δύο ἀπ’ αὐτοὺς τὸν γονατίζουν μπροστά σ’ ἕνα κομμάτι ἀπὸ κορμὸ δέντρου, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι του πάνω σ’ αὐτό. ‘Ο τρίτος δῆμιος — πιὸ μεγάλωσμος καὶ χεροδύναμος ἀπ’ τοὺς ἄλλους — ἀρπάζει ἀπὸ μιὰ γωνιά ἕνα μεγάλο, βαρὺ καὶ κοφτερὸ κούτσουρο.

— Γρήγορα! οὐρλιάζει ἄγρια ὁ φύλαρχος. Θά μᾶς πεθάνῃ καὶ δὲ θά προλάβουμε νά τὸν σκοτώσουμε!...

‘Ο γιγαντώσμος δῆμιος σηκώνει θιαστικά τὸ φοβερὸ τσεκούρι του καὶ τὸ ζυγίζει πάνω ἀπ’ τὸ λαιμὸ τοῦ μελλοθάνατου. Εἶναι τώρα ἔτοιμος νά τὸ

κατεβάσῃ μὲ ὀρμὴ καὶ νὰ κόψῃ, πέρα γιὰ πέρα, τὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν. Δὲν τὸ κάνει ὁμως. Στέκει, ἀκίνητος σάν ἀγαλμα, στὴ στάσι αὐτῇ, κυττάζοντας τὸν Ἀφέντη του. Περιμένει νά τοῦ δώσῃ αὐτὸς τὸ σύνθημα. Καὶ τότε ξέρει πῶς θά κατεβάσῃ τὴ θανατερὴ τσεκουριά.

‘Ο Κακακάν γυρίζει καὶ κυττάζει ἀπειλητικά τὴν ὁμορφὴ λευκὴ γυναῖκα.

— Στάρ, τῆς λέει, προσπαθώντας νά κάνῃ τὴ φωνή του ἡμερῇ. “Αν κι’ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀρνηθῇς, τὸ κεφάλι τοῦ ἀγαπημένου σου θά κυλήσῃ κάτω σάν καρπούζι!... Λέγε λοιπόν: Νάι, ἢ ὄχι;

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας σκυμμένος καθὼς θρίσκειται πάνω στὸ κούτσουρο, γυρίζει τὰ μάτια του πρὸς τὴ λευκὴ γυναῖκα. Καὶ τὴν κυττάζει σά νά τῆς λέῃ: “Ὁχι! Μὴ δεχτῆς!”.

Ἡ γυναῖκα παίρνει κουράγιο ἀπ’ τὸ βλέμμα του κι’ ἀποκρίνεται στὸ φύλαρχο δυνατὰ καὶ μὲ πείσμα:

— “Ὁχι! Ὁχι! Ὁχι!...

‘Ο κακοῦργος Κακακάν φρενιάζει ἀπ’ τὸ κακὸ του. Καὶ τρίζοντας τὰ δόντια μουγγρίζει στὸ δῆμιό:

— Βάρα του, σκύλε!... Τὶ περιμένεις;

Ἡ ὁμορφὴ Στάρ, μπροστὰ στὴν ἀφάνταστη φρίκη πού νοιώθει, θγάζει ἕνα σπαρακτικό ξεφωνητὸ καὶ κλείνει μὲ τίς παλάμες τὰ μάτια της...

Ταυτόχρονα σχεδὸν ἕνας ἀπαίσιος κρότος ἀκούγεται:

— Κάθην' ἐδῶ, τοῦ λέει ὁ Ταρζάν. Θὰ σὲ λύσω ὅταν γυρίσω ἀπ' τὸν φύλαρχο Κακακάν !

— Γκάπ!...

Κι' ἀμέσως τὸ πονεμένο
βογγητό:

— ὦωωωχ!...

Τέλος, ὁ θαρὺς γδοῦπος
κορμιοῦ ποὺ σωριάζεται κά-
τω!...

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΟΡΝΙΟ

Χαράματα... Ὁ χρυσὸς ἥλι-
ος δὲν ἔχει ξεπεταχθῇ ἀκόμα
ἀπ' τὰ μακρινὰ γαλάζια θου-

νὰ γιὰ νὰ φωτίσῃ τὴν ἀπέραν-
τη κι' ἄγρια Ζούγκλα.

Ὁ Γκαούρ, κουρασμένος ἀ-
πὸ περιπέτειες τῆς προηγούμε-
νης νύχτας, κοιμάται ἀκόμα
στὴ σπηλιά του.

Ξαφνικά μιὰ ἀλόκοτη βουή
φτάνει στ' αὐτιά του καὶ τὸν
ξυπνάει. Δὲν μοιάζει οὔτε μὲ
μουγγρητὸ θηριοῦ, οὔτε μὲ
κράξιμο ὄρνιου.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας πετιέ-

ται ὀρθὸς καὶ θγαίνει σβέλ-
τος ἀπ' τὴν πέτρινη σπηλιά. Ὁ
Πικ — τὸ ἀγαπημένο του κορά-
κι — κρᾶζει, γιὰ λίγες σι-
γμές, τρομαγμένο κι' ἀμέσως
χάνεται φτερουγίζοντας στὸ
βάθος τοῦ δρίζοντα.

Ὁ Γκαούρ σηκώνει τὸ κε-
φάλι του, προσανατολίζεται
στὴ βορῇ πού ἀκούει, κι' ἀρχί-
ζει νὰ ψάχνῃ στὸν οὐρανό.

Καὶ νά: Ἕνα τεράστιο πα-
ράξενο καὶ γυαλιστερό πουλί
παρουσιάζεται σὲ λίγο. Φέρ-
νει μερικές θόλτες πάνω ἀπ'
τὴν κορφή τοῦ θεόρατου βου-
νοῦ του καί, σιγά-σιγά, ἀρχί-
ζει νὰ χαμηλώνῃ... ὥσπου κά-
θεται μαλακά πάνω στὰ θρά-
χια καὶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ'
αὐτόν. Ἀμέσως μιὰ ὁμορφὴ
λευκὴ γυναῖκα ξεπετιέται μέσ'
ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ πουλιοῦ.

Ὅλ' αὐτὰ φαίνονται πολὺ
παράξενα στὸ Γκαούρ. Γι' αὐ-
τὸ καὶ τρέχοντας κοντὰ στὸ με-
γάλο σιδερένιο ὄρνιο, τὸ κυτ-
τάζει μὲ γουρλωμένα μάτια.

Ἐκεῖνο, ἐξακολουθεῖ νὰ
μουγγρίζῃ ἀκόμα, κι' ὁ μελα-
ψὸς γίγαντας πού θαρρεῖ πὼς
τὸν φοβερίζει, κι' εἶναι ἔτοιμο
νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ, χύνεται νὰ πα-
λαίψῃ μαζί του. Κι' ἀρχίζει νὰ
τὸ χτυπά μὲ χέρια καὶ πό-
δια!..

Ἡ ἀγνωστὴ γυναῖκα πού
τὸν θλέπει νὰ ζητᾷ νὰ κατα-
στρέψῃ τὸ ἐλικόπτερό της, τοῦ
φωνάζει καὶ διαμαρτύρεται.

Μὰ ἡ μηχανὴ τοῦ ἐλικοπτε-
ρου δουλεύει ἀκόμα κι' ὁ θόμ-
θος της συνεχίζει ν' ἀκούγε-
ται. Κι' ὁ Γκαούρ ὅσο ἀκούει
τὸ μουγγρητό του τόσο ἀγρι-

εὖει περισσότερο.

Ὡσπου τέλος καὶ μὲ τὴν ἀ-
φάνταστη δύναμι πού ἔχει, τὸν
σπρώχνει καὶ τὸ ἀναποδογυρί-
ζει. Ὑστερα, μὲ μιὰ τελευταία
προσπάθεια, τὸ γκρεμοσκακί-
ζει κάτω ἀπ' τὴν κορφή, στὸν
τρομακτικὸ θάραθρο!

Ἡ λευκὴ γυναῖκα πού δὲν
μπόρεσε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν κα-
ταστροφὴ αὐτὴ, ἀφρίζει τώρα
ἀπ' τὸ κακὸ της:

— Παληογορίλλα, τοῦ φω-
νάζει. Γιατὶ τὸ κανὲς αὐτό;
Καὶ μανιασμένη καθὼς εἶναι,
χύνεται ἀμέσως μὲ τὰ νύχια
της νὰ τοῦ θγάλῃ τὰ μάτια.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας προσ-
παθεῖ νὰ τὴ συγκρατήσῃ κα-
ταλαβαίνοντας τώρα πὼς ἔχει
κάνει κάτι κακὸ. Θυμῶναι ὁ-
μως καὶ μὲ τὸ φέρισμο τῆς ἄ-
γνωστης γυναῖκας πού στὸ
μεταξύ ἔχει καταξοχήσει τὸ
πρόσωπό του μὲ τὰ νύχια
της.

Τὴν ἀρπάζει, λοιπόν, ἐξα-
γριωμένος, καὶ τὴν κατεβάθει
ἀπ' τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ
θεόρατου βουνοῦ του.

Σὰν φτάνουν κάτω καὶ κον-
τὰ στὰ συντρίμια τοῦ ἐλικό-
πτερου, τὴ διώχνει:

— Φύγε γρήγορα!.. Καὶ νὰ
μὴ δοκιμάσῃς νὰ ξανανέθῃς σ'
αὐτὸ τὸ θουνό!...

Ἡ ὁμορφὴ λευκὴ γυναῖκα
ἀπομακρύνεται τρ ομοκρατη-
μένη, ἀλλὰ καὶ μὴ σταματῶν-
τας νὰ μουρμουρίζῃ θρισιές...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΑΙ ΦΟΒΕΡΟΣ...

Τὴν ἄλλῃ μέρα, πρωτὶ-πρωτὶ,
ὁ Γκαούρ ἔχει ξυπνήσει καὶ

βρίσκει· ξέω απ' τή σπηλιά του. Ξαφνικά, κάποιος περιεργος θόρυβος φτάνει στ' αυτιά του. Σάν κάποιο βαρύ σιδερικό νά σέρνεται πάνω σ'τά βράχια. 'Ο Γκαούρ άνασηκώνεται απ' τήν πέτρα πού βρίσκεται καθισμένος και κυττάζει δεξιά κι' άριστερά.

Και νά: Σέ λίγες στιγμές ένα μικροσκοπικό ανθρώπινο πλάσμα παρουσιάζεται μπροστά του. Είναι ένας πυγμαίος, με αλόκοτο και ξεκαρδιστικό σουλούπι. "Ολοι, θέβαια, οί πυγμαίοι είναι νάνοι. Μά αυτός είναι κάτι παραπάνω: Είναι νάνος τών νάνων!

'Ο μελαψός γίγαντας τών κυττάζει έξεταστικά: Φαίνεται ως δεκάξη χρόνων. Μπορεί και μικρότερος, μπορεί και μεγαλύτερος... 'Οχι πιά ψηλός από έξη'ντα ως έβδομήντα πόντους.

Τό κεφάλι του είναι δυσανάλογα μεγάλο· γιά τό κορμί του. 'Ο λαιμός του λεπτός κι' ή κοιλιά του μεγάλη και φουσκωτή σάν μπαλλόνι. Τά χέρια και τά πόδια του κοντά κι' αδύνατα. Οί πατούσες του όμως τεράστιες, σάν πατούσες γίγαντα. 'Ολόκληρο τό σουλούπι του μοιάζει με δυό μπάλλες πού ή μιά έχει τοποθετηθή πάνω στήν άλλη: 'Η μπάλλα τού κεφαλιού πάνω στήν μπάλλα τής κοιλιάς. Και παρακάτω δυό άπέραντες κι' άνοικονόμητες πατούσες!

Φοράει ένα κοντό παντελονάκι φτιαγμένο από δέρμα κουνελιού. Κι' απ' τή ζώνη του κρέμεται μιά τεράστια σκου-

ριασμένη κι' οδοντωτή χατζάρα, πού καθώς περπατάει σέρνεται με θόρυβο κάτω. Αυτό τό θόρυβο είχε άκούσει ο Γκαούρ.

Τά μεγάλα γουρλωμένα μάτια τού μικροσκοπικού νάνου λάμπουν από έξυπνάδα και ζωντάνια. 'Η μύτη του μικρή και πλατειά. Τό στόμα του μεγάλο με χοντρά κόκκινα χείλια. Τά δόντια του κατάσπρα. Τά μαλλιά του κοντά και πολύ σγουρά. Και τ' αυτιά του πλατειά, τεράστια και προεξέχοντα. Τό ύφος του γενικά είναι ύφος άφέρωχου, περιήφανου κι' άτρόμητου παλικαρά!

— Ποιός είσ' εσύ; τόν ρωτάει ο μελαψός γίγαντας μόλις και με τή θία συγκρατώντας τά γέλια του.

'Ο κωμικοτραγικός νάνος τού άποκρίνεται βαρειά και περιήφανα:

— Είμαι ο φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο! Κυνηγός άγρίων κουνελιών. Γόης φιδιών και κοριτσιών και προστάτης τών κουτών και αδυνάτων!

— Και τί ζητάς έδω; τόν ξαναρωτάει ο Γκαούρ.

— 'Ηρθα νά σε προστατέψω, μουρμουρίζει με αυτοπεποίθησι τό ξεκαρδιστικό άνθρωπάριο.

Και συνεχίζει κυττάζοντας τόν υπεράνθρωπο γίγαντα θλοσυρά:

— Σέ λυπήθηκα, φουκαρά Γκαούρ!... Δέν είναι καθόλου σωστό νά γυρίζεις μοναχός σου στή Ζούγκλα. Μπορεί νά σε κόψη κανένα αυτοκίνητο! 'Από δώ και μπρός θά ζήσουμε μα-

ζι. Εἴτε θέλεις, εἴτε δὲν θέλεις!

Ὁ γιγαντόσωμος Ἑλληνας χαμογελάει:

— Πήγαινε στὴ μαμά σου, μικρούλη μου... Τὶ νὰ σὲ κάνω ἐγώ;

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό ἐξαγριώνεται:

— Πῶς;! Τὶ νὰ μὲ κάνης ἐσύ; Μὰ δὲν ἔχεις μάτια νὰ δῆς; Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀντρακλας δυνατός κι' ἀτρόμητος!.. Ὅποιος κάνη νὰ σὲ πειράξη, κλάφτونه! Ἐσύ νὰ μοῦ τὸν σκοτώνης κι' ἐγὼ θὰ τὸν... σφάζω!

Ὁ Γκαοῦρ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια, διασκεδάζοντας ἀφάνταστα μὲ τὸν μικροσκοπικὸ αὐτὸ μαῦρο διαβολάκο! Εἶναι ἴσως ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του ποὺ γελάει!...

Ὁμως ὁ νάνος δὲν ἔχει ὄρεξι γι' ἀστεῖα:

— Δεῖξε μου τὴ σπηλιά σου, τὸν διατάζει ἀγέρωχα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ὑπακούει καὶ τὸν μπάζει μέσα στὴ σπηλιά.

— Λοιπόν; Πῶς σοῦ φαίνεται; τὸν ρωτᾷ μὲ προσποιητὴ σοβαρότητα;

Ὁ Ποκοπικό ἀποφαινεται:

— Μικρὴ καὶ στενὴ γιὰ μένα!... Θὰ στεναχωρηθῶ πολὺ ἐδῶ μέσα!... Μὰ τὶ νὰ γίνῃ... Νὰ σ' ἀφήσω πάλι καὶ μοναχούλη σου δὲν κάνει... Μπορεῖ νὰ σὲ σπαράξῃ κανένας... ἄγριος κόνικλος!

Σὲ λίγο ὅταν ξαναθγαίνουν

ἔξω, τὸ μικροσκοπικὸ ἀραπάκι ἐξηγεῖ στὸν Γκαοῦρ:

— Πολὺ χαμογελαστικά μὲ κυττάξεις, κύριε Μαντράχαλε! Σίγουρα θὰ νομίζης πῶς εἶμαι κανένας ἀειντε-ἀεινε! "Ὁχι, ἀγαπητέ μου! Ἐγὼ ποῦ μὲ βλέπεις κατεῖχα σοβαρὴ θέσι στὴ Ζούγκλα! Ἦμανε ὁ γελωτοποιὸς τοῦ φύλαρχου Κακακά, μὲ τὸ συμπάθειο!

— Τοῦ φύλαρχου Κακακάν; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Μάλιστα. Μὰ ἀπὸ χτὲς τόν... σκόλασα!...

— Γιατί;

Κι' ὁ νάνος τοῦ ἐξηγεῖ:

— Εἶχε θγεῖ κυνηγί μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. Μὲ πῆρε ὁμως καὶ μένα μαζί γιὰ νὰ πετάω καμμιὰ σαχλαμάρα καὶ νὰ γελάῃ σὰν χάχας!... Ὁ Κακακάς τὸ λοιπόν κι' οἱ ἄλλοι Κακακάδες, κυνηγούσανε τίγρεις. Ἐγὼ κάτι τέτοια ζωάκια τὰ λυπᾶμαι καὶ δὲν τὰ σκοτώνω! Τοῦ λόγου μου, γιὰ νὰ ξέρης, κυνηγῶ καὶ φονεύω μόνο θηρία: ἀπὸ κουνέλι καὶ κάτω!

— Χά, χά, χά! θροντογελάει ὁ Γκαοῦρ καὶ τὰ γύρω θουνὰ ἀντιλαλοῦν τὸ καλόκαρδο δυνατό γέλιο του!...

— Πολὺ μοῦ ἀρέσεις, Ποκοπικό, τοῦ λέει σὲ μιὰ στιγμή. Τώρα θέλω κι' ἐγὼ νὰ μείνης κοντά μου!...

Ὁ ξεκαρδιστικὸς νάνος κυττάζει τὸν μελαψὸ γίγαντα προστατευτικά:

— Θὰ μείνω, φουκαρά Γκαοῦρ... Κι' ἐγὼ σὲ συμπάθησα! Φαίνεται καλὸ... ἀνθρωπάκι! Μὰ μὴ μὲ διακόφτεις. Ἄσε νὰ

Ὁ μαῦρος φρευρὸς χτυπάει μὲ μιὰ μεγάλη πέτρα τὸν Ταρζάν στὸ κεφάλι.

σοῦ πῶ τὸ καρδιακό μου ἐπεισόδιο...

— Ἐκεῖ τὸ λοιπὸν πού εἶχα ξεμακρύνει ἀπ' τοὺς ἄλλους καὶ πάλευα μ' ἓναν ἄγριο κόνικλο, τσοῦπ...

— Τὶ θὰ πῇ «τσοῦπ»;

— Τσοῦπ, θὰ πῇ ὅτι παρουσιάζεται μπροστά μου μιὰ ὁμορφὴ λευκὴ γυναῖκα! Στάρ, τὴ λέγανε!... Μόλις τὸ λοιπὸν μὲ εἶδε ξετρελλάθηκε ἡ φου-

καριάρα! Ἄρχισε νὰ μοῦ κάνη τὰ γλυκὰ μάτια! Ὅμως τοῦ λόγου μου ἀτάραχος! Τυχὴν σκληρὸς ἄντρας!...

Ὁ Γκαούρ τὸν ρωτᾷ περὶ ἐργος:

— Μήπως ἦταν μιὰ λευκὴ πού θρискόταν στὴν κοιλιά ἐνὸς μεγάλου γυαλιστεροῦ ὄρνιου;

— Τὶ ὄρνιο, καλέ! Ἐλίκωπτερο ἦτανε! Μοῦ εἶπε, τὸ λοι-

πόν, πώς ἦρθε ἀπ' τὴν Ἀμερίκα γιὰ νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τὸν Ταρζανάκο καὶ νὰ τοῦ πάρῃ φωτογραφίες... Μὰ τὸ ἐλικόπτερό της χάλασε κι' ἀναγκάστηκε νὰ τὸ κατεβάσῃ στὴν κορφή ἑνὸς πέτρινου βουνοῦ... Ἐκεῖ τὸ λοιπὸν παρουσιάστηκε ἕνας ἀγριάνθρωπος! Ἐνας παλιάνθρωπος! Ἐνας ἡλίθιος! Ἐνα κτήνος! Τοῦ λόγου σου, δηλαδή. Καὶ τῆς γκρέμισες τὸ ἐλικόπτερο. Ὑστερίς, τὴν κατέβασες ἀπ' τὰ θράχια καὶ τὴν ἐδιώξες... Καὶ γύριζε μοναχιά ἢ φουκαριάρα στὴ Ζούγκλα, ψάχνοντας νὰ θρῆ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

— Τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν; μурμουρίζει σκεπτικὸς ὁ Γκαούρ.

— Ναί, καλέ... Ἀφοῦ μὲ ρωτοῦσε τί... ὁδὸς εἶναι! Τὸ λοιπὸν, ἐκεῖ πού κουβεντιάσαμε τρυφερά, τσοῦπ...

— Πάλι «τσοῦπ»;

— Πάλι!... Παρουσιάζεται ὁ φύλαρχος Κακακάς μὲ τοὺς Κακακάδες του! Βλέπει τὴ λευκὴ γυναῖκα καὶ μένει ξερὸς ἀπ' τὴν ὁμορφιά της!... Καὶ γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ τὴ φορτῶναι στοὺς ἀραπάδες του καὶ τὴν τραβάει σκλάβα γιὰ τὸ παλάτι του. Τὸ λοιπὸν, ἐγὼ θύμισσα καθότι μοῦ διέκοψε τὴ συζήτησι μὲ τὴ λεγάμενη καὶ κατὰ τέτοια δὲν τὰ σηκώνω!... Στὴν ἀρχὴ εἶπα νὰ τραβήξω τὴ χατζάρα μου καὶ νὰ τὸν κατασπαράξω σὰν ἄγριο κόνι-κλο! Ὑστερὰ ὅμως σκέφτηκα πὼς ἂν τὸν ἀποκεφαλίσω μπορεῖ νὰ θυμώσῃ καὶ νὰ μὲ τάράξῃ στὰ χαστούκια... Ἔτσι

τῶστριψα ἀλὰ Γαλλικά, σκαρφάλωσα στὸ πέτρινο βουναλάκι σου κι' ἦρθα νὰ σὲ ἀναλάβω ὑπὸ τὴν προστασία μου! Φουκαρατζίκος εἶσαι κι' ἐσύ!..

Ὁ Γκαούρ στεναχωριέται πολὺ ἀκούγοντας πὼς ὁ φύλαρχος ἄρπαξε σκλάβα του τὴ λευκὴ γυναῖκα. Καταλαβαίνει πὼς αὐτός, ποὺ κατὰ στρεψε τὸ σιδερένιο πουλὶ καὶ τὴν ἐδιώξε, παρατῶντας τὴ μονάχη μέσα στὴ Ζούγκλα, ἔφταιγε ποὺ ἔπαθε αὐτὸ τὸ κακό.

— Ἐλα μαζί μου, Ποκοπικό, λέει στὸν μαῦρο νάνο. Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως...

— Καὶ δὲν φεύγουμε, μурмуρίζει ἐκεῖνος. Καὶ σκαρφάλώνοντας, σὰν μαῖμου, πάνω στὸ θεόρατο κορμὶ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα, θρονιάζεται ἀναπαυτικὰ καθάλα στὸ σθέρκο του. Καὶ γιὰ νὰ συγκρατιεῖται καλύτερα χουφτιάζει μὲ τὶς παλάμες τὰ σγουρόμαυρα μαλλιά του.

Ὁ Γκαούρ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ θράχια τοῦ βουνοῦ του.

Ὁ Ποκοπικό τὸν ρωτᾷ μὲ συμπόνοια:

— Μήπως σὲ κοφομέσιασα, κύρ' Μαντράχαλε;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκούει τὴ φωνὴ του καὶ στριφογυρίζει ψάχνοντας νὰ τὸν θρῆ:

— Ποῦ εἶσαι, Ποκοπικό;

— Ἐδῶ καλέ!... Πάνω στὸ σθέρκο σου!... Ἄν εἶμαι θάρους, σφύρα μου νὰ κατέβω!... Ὁ Γκαούρ γελάει μὲ τὴν καρδιά του:

— Χά, χά, χά!... Πότε σκαρφάλωσες καὶ δὲν σὲ κατάλα-

θα;

“Ο ύπεροχος “Ελληνας κατεβαίνει γρήγορα στους πρόποδες του βουνού του. Κι’ απ’ εκεί, τρέχοντας αρκετές ώρες, φτάνει στην περιοχή που θρίσκει η σπηλιά του “Αρχοντα της Ζούγκλας και σταματάει.

“Ο Ποκοπικό πηδάει κάτω, φρέσκος-φρέσκος και ξεκούρατος.

— Καλό αλόγατο, είσαι, τοῦ λέει. Τράβα τώρα νά θοσκήσης!...

“Ομως ὁ Γκαοῦρ σκύθει και τοῦ λέει σιγά:

— Πήγαινε γρήγορα στή σπηλιά νά θῷς τὸν Ταρζάν. Νά τοῦ πῆς ὅσα εἶδες και ὅσα ξέρεις γιὰ τὴ λευκὴ γυναῖκα! Νά τοῦ πῆς και γιὰ τὸ φύλαρχο Κακακάν πού τὴν ἄρπαξε σκλάβο του... “Ολα νά τοῦ τὰ πῆς. Μόνο νά μὴ θγάλης λέξι απ’ τὸ στόμα σου γιὰ μένα. Νά μὴ μάθῃ πὼς με συνάντησες. Οὔτε με εἶδες, οὔτε με ἄκουσες!....

— Οὔτε πὼς μ’ ἔφερες ὡς ἐδῶ. νά τοῦ πῶ; ρωτᾷ ὁ Ποκοπικό.

“Ο Γκαοῦρ ἀγριεύει:

— “Αν τὸ πῆς αὐτό, ἀλλοίμονό σου!... Θά σέ πετάξω νά σέ σπαράξουνε νά... μυρμήγκια!

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΠΟΙΗΤΗΣ

“Αγέρωχος ὁ μικροσκοπικός νάνος προχωρεῖ τώρα γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ “Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. “Η τεράστια σκουριασμένη χατζάρα του σέρνεται μεγαλόπρεπα πίσω του...

Τέλος, φτάνει στ’ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς και φωνάζει:

— Μεγαλειότατε, μπάρμπα Ταρζάν! “Αν σοῦ θαστάη ἔθγα νά κουβεντιάσουμε!

“Ο λευκὸς γίγαντας θγαίνει ἔξω και κυττάζει παραξενεμένος τὸ κωμικοτραγικὸ ἀνθρώπακι.

— Τί εἶσαι σύ; τὸν ρωτᾷ. “Ανθρώπος ἢ κατσαρίδα;

“Ο νάνος κορδώνεται και μουρμουρίζει θαρειά:

— Εἶμαι ὁ φοβερός και τρομερὸς Ποκοπικό! Κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων, γόης φιδίων και κοριτσιῶν και προστάτης τῶν κουτῶν και ἀδυνάτων. “Ο-λέ!...

“Ο Ταρζάν χαμογελάει:

— Και τί θέλεις ἀπὸ μένα;

— Τὸ και τό, τοῦ λέει ὁ νάνος. “Η λευκὴ γυναῖκα ζητοῦσε ἐσένα. Μὰ ὁ Κακακὸς τὴν ἄρπαξε και πάει λέοντας!

“Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νά ἐνδιαφέρεται τώρα:

— Και ἡ γυναῖκα αὐτὴ πὼς ἔφτχσε ἐδῶ στή Ζούγκλα;

— Μ’ ἔνα ἐλικοπτερο! Μὰ ὁ Γκαοῦρ τὸ πέρασε γιὰ... γαλοπούλα. Πάλεψε μαζί του και τὸ γκρέμισε στὸ θάραθρο...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν ἀγριεύει.

— Πάλι αὐτὸς ὁ Γκαοῦρ μουρμουρίζει. Πάλι αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος δαίμονας!

Και ρωτᾷ ἀμέσως τὸν Ποκοπικό:

— Μήπως τὸν εἶδες ἐσύ; Μήπως τὸν ἄκουσες πουθενά;

“Ο νάνος κομπιάζει:

— “Ο... ὄχι!...

“Ο Ταρζάν τὸν κυττάζει δόσπιστα:

— Εἶσαι θέθαιος;

— Βεβαιότατος! 'Αφοῦ μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος: «Οὐτε μὲ εἶδες, οὔτε μὲ ἄκουσες. 'Αλλοιῶς θὰ σὲ πετάξω νὰ σὲ σπαράξουνε τὰ μυρμήγκια!».

Καὶ προσθέτει:

— 'Εγὼ θύμωσα θέβαια κι' εἶπα νὰ τραθῆξω τὴ χατζάρα μου καὶ νὰ τοῦ κόψω κανένα κεφάλι. Μὰ εἶχε ἓνα μονάχα καὶ τοῦ τ' ἄφησα γιὰ νὰ κρεμάη τὸ καπέλλο του!...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας μουρμουρίζει χωρὶς νὰ προσέχῃ τὰ λόγια τοῦ Ποκοπῖκο:

— Ὁ Γκαοῦρ εἶναι ἓνας ἀνανδρος! "Ενας δειλὸς καὶ τιποτένιος!... Κρύβεται καὶ μὲ ἀποφεύγει πάντοτε. Γιατὶ ξέρει καλὰ τὴ θάνατος τὸν περιμένει ἂν πέσῃ στὰ χέρια μου! Ὁ Ποκοπῖκο τὸν ἀκούει καὶ κουνάει θλιμμένα τὸ κεφάλι του:

— Φουκαρὰ Ταρζανάκο, τοῦ λέει! Θέλεις καὶ τὰ λὲς αὐτὰ ποὺ λές, ἢ σοῦ φεύγουνε χωρὶς νὰ τὰ καταλαβαίνεις; Τὸ Θεὸ νὰ παρακαλᾷς, φουκαριάρι μου νὰ μὴ πέσῃς στὶς γεροῦκλες τοῦ Γκαοῦραρου! Θὰ σοῦ δώσῃ μιὰ γροθιά ποὺ μόνο μὲ τὴ μισή θὰ γίνῃς μακαρίτης. 'Η ἄλλη μισή θὰ πάη χαμένη!... Χά, χά, χά!... "Αμ' τὶ τὸν πέρασες τὸν μελαψομαντράχαλο; 'Εγὼ, ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπῖκο καὶ πάλι διαστᾶ νὰ τὰ βάλω μαζὶ του! "Οχι ἐσύ!... Κάτι ἀνθρωπάκια σὰν κι' ἐσένα ὁ Γκαοῦρ τὰ κάνει... γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ! Χά, χά, χά!...

Ὁ Ταρζάν ἔχει γίνεи θεριὸ ἀνήμερο! Κι' ἀρπάζοντας τὸ

νάνο ἀπ' τὸ ἓνα πόδι, τὸν σηκώνει ψηλὰ κρεμασμένο ἀνάποδα. Ὑστερα κρατῶντας τὸν ἔτσι, ξεκινάει θιαστικός, παίρνοντας τὸ μονοπάτι ποὺ θὰ τὸν βγάλῃ κατὰ τὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου Κακακάν.

Ὁ ἄμοιρος Ποκοπῖκο σπαρταράει μάταια γιὰ νὰ λευθερωθῇ ἀπ' τὸ ἐξευτελιστικὸ κράτημα τοῦ "Αρχонта τῆς Ζούγκλας, μουρμουρίζοντας:

— Γιὰ κύττα τρόπος! 'Επιτρέπεται ἐσύ, μεγαλειότατος ἀνθρωπος, νὰ μὲ κρατᾷς σάν... κοκορόπουλο!

Ὅμως ὁ Ταρζάν προχωρεῖ χωρὶς νὰ τοῦ δῇ σημάσια. Ὡσπου σ' ἓνα σημεῖο σταματάει ξαφνικά, κόβει ἓνα χορτόσχοινο, δένει τὸ νάνο καὶ τὸν κοεμάει ἀπ' τὸ κλαδὶ κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Κανονίζει μόνον: τὸ κορμὶ του ν' ἀπέχῃ ἀπ' τὸ ἔδαφος τόσο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ μὴ τὸν φτάνουν τὰ πεινασμένα θηριά. Κι' ἂν ἀκόμα σηκωθοῦν στὰ πισινὰ τους ποδάρια, ἢ κάνουν ἄλλα πρὸς τὰ ἐπάνω.

— Μεῖνε ἐδῶ κρεμασμένος, τοῦ λέει. "Οταν γυρίσω ἀπ' τὸ φύλαρχο Κακακάν, θὰ σὲ λύσω καὶ θὰ σὲ κατεβάσω...

Καὶ προσθέτει εἰρωνικά:

— "Αν πάλι διάζεσαι, φώναξε τὸ φίλο σου τὸν Γκαοῦρ νὰ σὲ σώσῃ...

Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπῖκο, κρεμασμένος ἀνάποδα ἀπ' τὸ ποδάρι, κι' ἔξω φρενῶν, φωνάζει στὸν Ταρζάν ποὺ ἀπομακρύνεται:

— "Εννοια σου, μωρὲ Μεγαλειότατε, καὶ ποὺ θὰ μοῦ

πάς!... "Αν πέσης, καμμιὰ φορά, στὰ χέρια μου, θά σου σπάσω τὰ μούτρα!...

— Χά, χά, χά! γελάει ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του. "Ὡς-που χάνεται πίσω ἀπ' τὶς πυκνὲς φυλλωσιές...

Ὁ Ποκοπίκο, μόνος τώρα, καὶ κρεμασμένος σάν σφαχτὸ ἀπ' τὸ κλαδὶ τοῦ δέντρου,

ὁκάρῶνει τὸ πρῶτο στιχάκι του καὶ τὸ σιγανοτραγουδάει φάλτσα:

*«Γκαούρη μου οἱ «φίλοι σου»
μὲ κάνανε ρεζίλι!
Καὶ μὲ κρεμάσανε ψηλὰ
νὰ μὴ μὲ τραῶν' οἱ ψύλλοι!»*

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Δὲν ἔπρεπε νὰ ξεχάσουμε ὅμως καὶ τὸν Γκαοῦρ. Τὸν εἴ-

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας γονατίζει ὑποτακτικὰ καὶ ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀρχίζει στὰ χαστούκια.

χαμε αφήσει κρυμμένον σέ κάποια απόστασι από τή σπηλιά του Ταρζάν, όταν έστειλε τόν Ποκοπικό νά πάη νά τόν συναντήση.

Μά έχει τώρα περάσει πολλή ώρα και συλλογιέται:

— “Αργησε αυτός ο μαύρος διαβολάκος!... Μήπως έπαθε κανένα κακό;

Και συνεχίζει νά τόν περιμένη... Τίποτ’ άλλο καλύτερο δέν μπορεί νά κάνη...

“Όμως, οι ώρες περνάνε μιά-μιά και κοντεύει νά θραδύαση... ‘Ο Ποκοπικό ούτε φαίνεται, ούτε ακούγεται πουθενά!... ‘Ο Ταρζάν, πού τόν είχε πάρει κι’ έφυγε απ’ τή σπηλιά, ακολούθησε άλλο μονοπάτι. “Όχι, αυτό πού περνοῦσε από τό σημείο πού ο Γκαούρ ήταν κρυμμένος.

“Ωσπου ο μελαψός γίγαντας χάνει κάποτε τήν ύπομνη και θγαίνει διστακτικά απ’ τήν κρυψώνα του. “Υστερα, προχωρώντας μέ χίλιες - δυό προφυλάξεις, φτάνει στή σπηλιά του “Αρχοντα τής Ζούγκλας!

Κρυφοκυττάζει αθέατος μέσα, μά τή βρίσκει έντελώς άδεια... Ούτε ο Ταρζάν, ούτε κανέναν άλλος βρίσκει’ εκεί!

“Ετσι, παίρνει άργά τό δρόμο του γυρισμού μουρμουρίζοντας συλλογισμένος:

— “Ισως νά πήγε, ο Ταρζάν, στο παλάτι του φύλαρχου Κακακάν... ‘Αλλά ο Ποκοπικό πώς δέν ξαναγύρισε νά μέ θρῆ;

Είναι σούρουπο πιά όταν ο μελαψός γίγαντας ακούει ξα-

φνικά και σέ αρκετή απόστασι οὐρλιαχτά πεινασμένων θηριών... Καί ριψοκίνδυνος καθώς είναι πάντα, αλλάζει κατεύθυνσι και τρέχει περιεργος πρὸς τά εκεί. Νοιώθει σάν από προαίσθησι πώς κάποιος άνθρωπος κινδυνεύει από τά θηρία αυτά...

Τέλος, φτάνει λαχανιασμένος εκεί και νά τι αντικρύζουν τά μάτια του:

“Ο Ποκοπικό θρίσκειται κρεμασμένος ανάποδα απ’ τό κλαδί κάποιου δέντρου. Ένώ από κάτω του μερικά πεινασμένα θηρία — λιοντάρια και τίγρεις — οὐρλιάζοντας άπαίσια, κάνουν άλματα για νά τόν άρπάξουν στα φοβερά σαγόνια τους.

“Ο διαβόλεμένος νάνος, θέβαιος πώς δέν μπορούν νά τόν φτάσουν διασκεδάζει μαζι τους:

— Δέν ντρεπόσατε, τούς φωνάζει, νά θέλετε νά μέ γευματίσετε τέτοιο μέρα; Δέν ξέρετε πώς σήμερα είναι Παρασκευή κι’ ο κόσμος δέν τρώει κρέας;!

Μά μόλις βλέπει τόν Γκαούρ νά φτάνη εκεί, αλλάζει ύφος και ξεφωνίζει άπεγνωσμένα:

— Σώσε με κύρ’ Μαντράχαλε, σώσε με, νά συχωρεθούν τ’ άποθαμένα σου!...

— Ποιός σέ κρέμασ’ έτσι; ρωτάει ο μελαψός γίγαντας.

— “Ο Ταρζάν! του άποκρίνεται. Καί τά θηρία πού μαζευτήκανε από κάτω, ζητάνε, σώνει και καλά, νά μέ... κολατίσουνε. Θά μέ πέρασανε

γιά μαυρό χαβιάρι... Κατέβα-
σέ με, τὸ λοιπόν, γρήγορα
γιατί ἔτσι ἀνάποδα πού εἶμαι
κρεμασμένος, θά πάθω πονο-
κέφαλο στά... πόδια!....

Ο ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

‘Ο Γκαούρ κάνει νά γελά-
ση, μὰ ταυτόχρονα σχεδόν τὰ
μεγάλα μαῦρα μάτια του ἀντι-
κρύζουν κάτι τρομερό: ‘Εκτὸς
ἀπ’ τὰ λιοντάρια καὶ τὶς τί-
γρεις πού πηδάνε γιὰ νὰ φτά-
σουν τὸν κρεμασμένον ἀρα-
πάκο, βλέπει τώρα καὶ πάνω
στο δέντρο κάποιον ἄλλο, φο-
βερώτερο ἐχθρό!... Εἶναι ἕνα
πράσινο φαρμακερὸ φίδι πού
ἔχει πιαστὴ μὲ τὴν οὐρά του
ἀπὸ κάποιο ψηλότερο κλαδί.
Καὶ ἀφήνοντας τὸ τεράστιο
κορμὶ του νὰ κρεμαστῇ κάτω,
παράλληλα μὲ τὸ χορτόσχοι-
νο πού κρέμεται ὁ νάνος, τὸν
πλησιάζει ἀργὰ καὶ ὑπουλα.
‘Ο μελαψὸς γίγαντας κατα-
λαβαίνει πὼς σὲ λίγες στιγμὲς
θά τὸν ἔχη ἀρπάξει σὶς θα-
νατερές κολουῦρες του καὶ τό-
τε θά εἶναι πιά πολὺ ἀργά.

Καὶ νά: ‘Ανοίγει ἀμέσως τὸ
στόμα καὶ θγάζει τὴν τρομα-
κτικὴ κραυγὴ του:

— ‘Οοοοου! ‘Οοοοοοου!..

Τὰ πεινασμένα θηριὰ τρο-
μάζουν ἀφάνταστα στοῦ ἀκου-
σμά της. Γιὰ λίγα δευτερόλε-
πτα μένουν ἀκίνητα καὶ σα-
στισμένα...

‘Ο Γκαούρ περνάει ἀνάμεσά
τους καὶ σβέλτος σάν πύθη-
κος σκαρφαλώνει στὸν κορμὸ
τοῦ δέντρου πού θρίσκεται
κρεμασμένος ὁ νάνος. Φτάνει
γρήγορα κοντὰ στοῦ πράσινο

φαρμακερὸ φίδι καὶ τὸ ἀρπά-
ζει μὲ τὴ μιά του παλάμη ἀπ’
τὸ λαιμὸ πρὶν προλάβῃ νὰ τὸν
δαγκώσῃ. ‘Υστερα ἀρχίζει νὰ
σφίγγῃ τὸ λαιμὸ του μὲ ἀ-
φάνταστη δύναμι.

— Σιγὰ, θά τό... πνίξης!
τοῦ φωνάζει ὁ Ποκοπίκο πού
παρακολουθεῖ τὴ σκηνή.

Τὸ τεράστιο φαρμακερὸ ἐρ-
πετὸ σπαρταράει γιὰ λίγο καὶ
σχεδὸν ἀμέσως κολουουσιάζε-
ται μὲ λύσσα στοῦ κορμὶ τοῦ
Γκαούρ. Προσπαθεῖ νὰ τὸν
σφίξῃ γιὰ νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ
κόκκαλα!... Μὰ ὅσο περισσό-
τερο σφίγγει τὶς κολουῦρες
του ἐκεῖνο, τόσο πιὸ δυνατὰ
σφίγγει τὸ λαιμὸ του ὁ μελα-
ψὸς γίγαντας...

Καὶ τὸ φίδι, σιγὰ-σιγὰ, ἀρ-
χίζει νὰ παραλύῃ, ὥσπου κῆ-
ποτε πνίγεται θγάζοντας ἕνα
τελευταῖο θραχνὸ σφύριγμα.

‘Ο Γκαούρ κάνει μιὰ κίνη-
σι γιὰ νὰ λευθερωθῇ ἀπ’ τὶς
κολουῦρες του, ὅμως γλυ-
στράει πάνω στοῦ κλαδὶ πού
στηρίζεται καὶ γκρεμοτσακί-
ζεται κάτω. ‘Ανάμεσα στὰ
πεινασμένα θηριὰ πού παρα-
μονεύουν.

Πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καὶ
τινάζει ἀπὸ πάνω του τὸ νε-
κρὸ κορμὶ τοῦ φιδιοῦ πού ἔχει
πνίξει.

‘Όμως, τὰ θηριὰ δὲν δεί-
χνουν διάθεσι νὰ πειράξουν
τὸν Γκαούρ. ‘Εκεῖνος προσπα-
θεῖ νὰ τὰ διώξῃ, μὰ οὔτε καὶ
φεύγουν. ‘Ο μαῦρος «μεζές»
πού κρέμεται ἀπὸ ψηλά, τὰξχει
βάλει σὲ μεγάλο πειρασμό!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας θυμώ-
νει καὶ σπάζει ἕνα κοντόχοιν-

τρο κλαδί δέντρου. Τὸ κάνει ρόπαλο κι' ἀρχίζει νὰ τὰ χτυπάη γιὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν... Μὰ τὰ θεριά ἀγριεύουν τώρα καὶ χύνονται πάνω του μὲ ἀσχημὲς διαθέσεις.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας γίγαντας παλεύει ὑπεράνθρωπα μαζί τους. Μὲ τὰ φοβερά χτυπήματα τοῦ ροπάλου του σωριάζει κάτω τὰ μισὰ ἀπ' αὐτά. Ἐνῶ τ' ἄλλα μισὰ φεύγουν τρομαγμένα γιὰ νὰ σωθοῦν...

Ὁ Ποκοπικό, κρεμασμένος ἀνάποδα ἀπ' τὸ δέντρο, καθώς εἶναι, φωνάζει:

— Κρίμας ἐσένα, Γκαούρι!.. Τιποτα δὲν ἔκανες! Τὰ πιὸ πολλὰ σοῦ ξεφύγανε!... Ἰπρέπει νὰ δῆς ἐμένα νὰ παλεύω μὲ κουνέλια γιὰ νὰ πάρης τά... ῥόλπα μου!

Ὁ Γκαούρ λύνει τώρα τὸ χορτόσχοινο καὶ λευθερώνοντας τὸ νάνο τὸν γυρίζει καὶ τὸν στήνει κάτω ὀρθό.

Ὁ Ποκοπικό διαμαρτύρεται :

— Δὲν μπορῶ ἔτσι. Συνηθισα ἀνάποδα!

Καὶ κάνοντας μιὰ γρήγορη τοῦμπα, στέκεται μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά!

— Τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω δυὸ κεφάλια, μουρμουρίζει. Θὰ μπορούσα καὶ νὰ... περπατάω μ' αὐτά!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν ξαναγυρίζει στὴ σωστὴ στάσι.

— Ἐγὼ σοῦ ἔσωσα τὴ ζωὴ, τοῦ λέει. Θέλω λοιπὸν κι' ἐοῦ νὰ μὴ κάνης μιὰ χάρι.

— Δὲν σοῦ ἔχω καμμιὰ ὀποχρέωσι, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ

Ποκοπικό. Ἦτανε τυχερὰ τὰ θεριά ποὺ θρискόμανε δεμένους. Ἄλλοιὼς θάκανα τὶς μαννάδες τους νὰ ντυθοῦνε στὰ μαῦρα.

— Θέλω νὰ πᾶς στὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου Κακακάν, τοῦ λέει ἐπιβλητικὰ ὁ Γκαούρ. Πρέπει νὰ δῆς μήπως κινδυνεύει ὁ Ταρζάν. Κι' ἂν κινδυνεύη, νὰ ρθῆς ἀμέσως στὴ σπηλιά νὰ μοῦ τὸ πῆς... Κατάλαδες;

— Κατάλαβα!...

ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ ΦΡΙΚΗΣ!

Ἄς ἀφήσουμε τώρα τὸν Ποκοπικό νὰ προχωρῇ ἀγέρωχος γιὰ τὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου καὶ τὸν Γκαούρ ποὺ παίρνει τὸ μονοπάτι γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ πέτρινο θουνό του. Καίρὸς εἶναι νὰ δοῦμε τί ἀπέγινε ὁ Ταρζάν ὅταν ἔφυγε, παρατώντας τὸ νάνο κρεμασμένον ἀνάποδα ἀπ' τὸ κλαδί τοῦ δέντρου.

Ἄς βρεθοῦμε λοιπὸν μὲ τὴ φαντασία μας ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι τοῦ Κακακάν...

Εἶναι νύχτα... Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας φθάνει στὸ Παλάτι καὶ ἀρπάζει τὸν γίγαντάσωμο φρουρὸ τῆς εἰσόδου:

— Πέσ' μου σκύλε: Ἐφερε χθὲς ἐδῶ ὁ Ἀφέντης σου καμμιὰ λευκὴ γυναικί;

— Ναί, τοῦ ἀποκρίνεται τρέμοντας ἐκεῖνος. Ἦταν δμορφὴ σὰν νεράιδα. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ γίνῃ συντρόφισσα τοῦ Κακακάν!...

— Λοιπὸν;

— Ὁ Ἀφέντης τὴ μαστίγωσε ἀλύπητα. Τὸ λευκὸ κορμὶ

της γέμισε ματωμένες χαρακίες!...

— Κι' ύστερα;

— Μας είπε και την κλείσαμε στο θαθὺ μπουντρούμι τοῦ Παλατιοῦ!... Αὐριο θ' ἀνάψουμε φωτιά γιὰ νὰ τὴν κάψῃ ζωντανή!...

Ὁ Ταρζάν σφίγγει τὸ λαιμὸ τοῦ γίγαντός του ἀράπη καὶ τὸν διατάζει:

— Θὰ μὲ μπάσης ἀμέσως στὸ παλάτι καὶ θὰ μὲ κατεβάσης στὸ ὑπόγειο μπουντρούμι ποὺ θρίσκεται ἡ λευκὴ γυναῖκα...

— Ὅχι, Ἀφέντη μου! Δὲν μπορῶ!... Δὲν μπορῶ!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν σφίγγει πιδὸ δυνατά:

— Θὰ σὲ πνίξω τοῦ λέει ἄγρια.

Ὁμως ὁ φρουρὸς ἐπιμένει ν' ἀρνιέται:

— Δὲν μπορῶ!... Δὲν μπορῶ!...

Ξαφνικά, τὰ μάτια τοῦ ναύρου φωτίζονται παράξενα.

— Ναί, Ἀφέντη μου, μур-μουρίζει θραχνά. Θὰ κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶς... Πᾶμε...

Ὁ Ταρζάν παρατάει τὸ λαιμὸ τοῦ καὶ κρατῶντας τὸν γερά ἀπ' τὸ μπράτσο ξεκινᾶνε...

Περνᾶνε τὴ μεγάλη εἴσοδο τοῦ παλατιοῦ καὶ φτάνουν στὴν πόρτα τοῦ ὑπόγειου. Τὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου Κακακάν εἶναι ἥσυχος καὶ θεοσκότεινο.

Ὁ φρουρὸς θγάζει κάτι κλειδιά κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα... Κατεβαίνουν ὕστερα μιὰ σκοτεινὴ σκάλα μὲ καμμιὰ

σαρνανταριά σκαλοπάτια. Τέλος, φτάνουν κάτω καὶ σταματᾶνε μπροστὰ στὴ θареиὰ ξυλένια πόρτα τοῦ μπουντρούμιου. Εἶναι κλεισμένη ἀπ' ἔξω μὲ μιὰ θареиὰ σιδερένια ἀμπάρα.

Ἡ πόρτα ἔχει ἕναν μικρὸ σιδερένιο φεγγίτη ποὺ μὲ δυσκολία θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ μέσ' ἀπ' αὐτὸν τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ὁ φρουρὸς ἀνασηκώνει καὶ θγάζει τὴν ἀμπάρα.

— Πέρασε μέσα, Ἀφέντη μου, λέει στὸν Ταρζάν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας χαμογελάει:

— Πολὺ ἔξυπνος εἶσαι!...

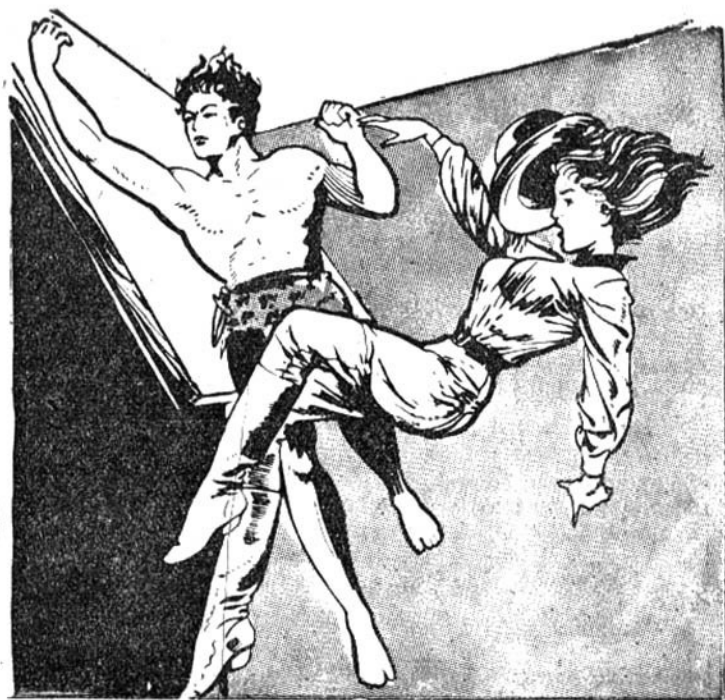
Ἄν περάσω θὰ κλείσῃς πίσω μου τὴν πόρτα. Ἐοὺ νὰ περάσῃς πρῶτος.

Καὶ δίνοντάς του μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ τὸν μπάζει μέσα στὸ ὑπόγειο μπουντρούμι. Ὑστερα μπαίνει κι' αὐτός.

Στὸ θάθος τῆς ἀπαίσιας ὕγρης καταπακτῆς ποὺ θρίσκονται τώρα, καίει ἕνα μικρὸ λυχνάρι. Στὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ ὁ Ταρζάν ξεχωρίζει τὸ σῶμα τῆς λευκῆς γυναίκας. Βρίσκεται κάτω δεμένην χερσὶ πόδα καὶ φαίνεται ἀναισθητὴ. Τὸ πρόσωπο καὶ τὰ πόδια τῆς εἶναι γεμάτα ματωμένες χαρακίες ἀπ' τὸ θούρδουλα τοῦ κακοῦ φύλαρχου.

— Λίγο νερό, λέει ὁ λευκὸς γίγαντας στὸ φρουρό. Πήγαινε νὰ φέρῃς γρήγορα.

— Πᾶω ἀμέσως, Ἀφέντη μου, τ' ἀποκρίνεται πρόθυμα ἐκεῖνος καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα.

Ο Ταρζάν κ' ἡ Στάρ νοιώθουν ξαφνικά τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους.

“Ὁμως ὁ Ταρζάν πετιέται ἀμέσως ὀρθὸς καὶ μ' ἓνα σάλτο τὸν προφταίνει στὸ κατώφλι. Τὸν τραβάει θάναυσα καὶ τὸν γυρίζει πίσω!

— “Ὁχι, τοῦ λέει. Μεῖνε ἐδῶ. Δὲν θέλω νὰ φέρῃς νερό! “Ἄν σὲ ἀφήσω γὰ θγῆς ἔξω, θὰ κλείσῃς τὴν ἀμπάρα...

“Ὁ ἀράπης μαζεύεται ἀπογοητευμένος σὲ μιὰ γωνιά κι' ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξανασκύβει πάνω ἀπ' τὴν ἀ-

ναίσθητη λευκὴ γυναίκα. Γιὰ μερικές στιγμὲς θαυμάζει τὴν ὑπέροχη ὁμορφιά της. “Ὑστέρῃ, θγάζει τὸ μαχαίρι του, κόβει τὰ σχοινιά πού τὴ δένουν καὶ λευθερώνει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της.

ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ ΦΕΓΓΙΤΗΣ

Τὴν ἴδια ὁμως στιγμὴ πονεμένο θογγητὸ θγαίνει ἀπ' τὰ στήθεια τοῦ Ταρζάν. Τρομερὸ χτύπημα ἔχει δεχτῇ στὸ

πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του.

Τὰ μάτια του θολώνουν ἀμέσως, τ' αὐτιά του βουίζουν παράξενα καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ καταλάβῃ τί συνέβη, σωριάζεται κάτω μισολιπόθυμος!...

Ὁ μαῦρος φρουρὸς τὸν εἶχε χτυπήσει μ' ἓνα θαρὺ σίδερο ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ ἀπαίσιο μπουντρούμι.

Μισολιπόθυμος καθὼς εἶναι ὁ Ταρζάν βλέπει τὸν ἀράπη,

θαμπὰ σὰν σὲ ὄνειρο, νὰ θγαίνῃ γρήγορα ἔξω καὶ νὰ κλείνῃ μὲ τὴν ἀμπάρα τὴν ξυλένια πόρτα. "Ὑστερα νὰ τὸν κυττάξῃ κοροϊδευτικὰ ἀπ' τὸ στρογγυλὸ φεγγίτη καὶ νὰ τοῦ λήῃ :

— "Ἄμ' δὲν μοῦ γλύτωσες, Ἀφεντη!... Χά, χά, χά... Σ' ἔκλεισα στὴ φάκα σὰν τὸ ποντίκι!... Αὐριο ὁ φύλαρχος θὰ κάνῃ δυὸ καλὲς πράξεις: Ἐσένα θὰ σοῦ πάρῃ τὸ κουτὸ

Ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαεὺρ σκορπίζει τοὺς μαῦρους τοῦ Κακακὴν τὸν ἔλεθρο καὶ τὸ χαμό!

κεφάλι κι' έμένα θα μοῦ δώ-
ση ένα σακκουλάκι χρυσά
φλωριά! Χά, χά, χά!...

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας πού σὸ μεταξὺ ἔχει συ-
νέλθει κάπως, ἀνασηκώνεται
καὶ κρατῶντας τὸ ματωμένο
κεφάλι του, μουρμουρίζει σὸ
φρουρό :

— Εἶσαι πιὸ ξευπνος ἀπὸ
μένα καὶ μὲ ξεγέλασες!... "Ε-
κανες τὸ καθῆκον σου, ὅπως
θὰ τῶκα·α· κι' ἐγὼ ἂν θρι-
κόμουν σὴ δική σου θέσι!

"Υστερὰ σηκώνεται μὲ δυσ-
κολία ὀρθός, πλησιάζει σὸ
στρογγυλὸ φεγγίτη πού φαί-
νεται τὸ πρόσωπο τοῦ μαύ-
ρου καὶ συνεχίζει :

— Τὸ ξέρω πιά πὼς ἐδῶ μέ-
σα πού μ' ἔκλεισες, θὰ πεθάν-
ω. Ο "Αφέντης σου ἦ θὰ μοῦ
κόψῃ τὸ κεφάλι, ἦ θὰ μὲ κά-
ψῃ ζωντανό!... Κί· μου λοι-
πὸν, σὲ παρακαλῶ, μὴ χάρι :
"Αν ἡ λευκὴ γυναίκα ζήσῃ
νὰ τῆς πῆς ἓνα μεγάλο μυστι-
κό. Εἶναι κρίμα κι' ἄδικο νὰ
τὸ πάρω μαζί μου!

Ο ἀράπης χαμογελάει :

— Χί, χί, χί!... Μείνε ἡου-
χος. "Αφέντη! Θὰ πεθάνετε κι'
οἱ δυὸ μαζί. "Ετσι κράτα τὸ
μυστικὸ σου νὰ τῆς τὸ πῆς
στὸν "Αλλο Κέ·σμο πού θὰ
πᾶτε!...

Ο Ταρζάν θίως συνεχίζει
σὰ νὰ μὴ τὸν ἄκουσε :

— Μέσα στὴ σπηλιά μου ἔ-
χω κρυμμένο ἓναν μεγάλον κι'
ἀτίμητον θησαυρό! Ἐκατὸ χι-
λιάδες χρυσὰ φλωριά καὶ χί-
λια μεγάλα λαμιπερά διαμάν-
τια!...

Πίσω ἀπ' τὸ φεγγίτη τὰ μά-

τια τοῦ κουτοῦ ἀράπη γου-
ρλώνουν ἀπὸ κατάπληξι.

— Καὶ σὲ ποιὸ μέρος τῆς
σπηλιάς σου τὸν ἔχεις κρύ-
ψει; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον.

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
κάτι τοῦ ἀποκρίνεται σιγά.

— Τι; Πὼς εἶπες; ρωτᾷ ὁ
φρουρός.

Ο Ταρζάν πάλι κάτι τοῦ
λέει, πιὸ δυνατὰ τώρα, ἀλλὰ
μπερδεύοντας τὴ γλῶσσα του
σὰν μεθυσμένος.

— Πὼς; Ξαναρωτᾷ περί-
εργος ὁ ἀράπης. Μίλα πιὸ
καθαρά. Δὲν σὲ καταλαβαί-
νω!...

— Δὲν μπορῶ... Δὲν ἔχω κου-
ράγιο, τοῦ ἀποκρίνεται ξεψυ-
χισμένα. Τὸ χτύπημά σου ἦ-
ταν τρομερό. Νοιώθω πὼς θὰ
ξανασωριαστῶ κάτω!...

Ο φρουρός περνᾷ τὸ κε-
φάλι του μέσα ἀπ' τὸ φεγγί-
τη. Δείχνει μεγάλη ἀγωνία
τώρα :

— Πέσ' μου γρήγορα, λέει
στὸν Ταρζάν. Μπορεῖ νὰ πε-
θάνῃς καὶ νὰ μὴ προλάβῃς...

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας ἔχει πετύχει αὐτὸ πού
θέλει!... Καὶ μὲ μιὰ γρήγορη
κίνησι τραβάει ἀπ' τὴ ζώνῃ τὸ
μοχαίρι του καὶ χτυπᾷ τὸν
ἀράπη σὸ λαιμό.

Ο μαῦρος βγάζει ἓνα θραχ-
νὸ ρόγχο καὶ σωριάζεται κά-
τω. Ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος τῆς
ἀμπαρωμένης πόρτας.

Ο Ταρζάν ἀναπνέει ἱκανο-
ποιημένος, ὅμως γρήγορα
καταλαβαίνει πὼς μὲ αὐτὸ
πού ἔκανε, δὲν ἔχει καταφέρει
καὶ σποινδαία πράγματα. Μπο-
ρεῖ νὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μέση

τὸν ἀράπη, μὰ ἡ θαραειὰ ξυλέ-
νια ἀμπάρα ἐξακολουθεῖ νὰ
εἶναι ἀμπαρωμένη ἀπ' ἔξω.
Πῶς θὰ μπορέση νὰ βγῇ γιὰ
νὰ τὴν ξαμπαρώση; Ὁ φεγ-
γίτης εἶναι πολὺ στενὸς γιὰ
νὰ τὸν χωρέση...

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΨΟΝΙΑ!

Ὁ λευκὸς γίγαντας στέκει
γιὰ λίγο βαθεῖα συλλογισμέ-
νος. Ὑστερα ξαναγυρίζει στὴν
ἀναίσθητη γυναῖκα καὶ μὲ
πολλὰς προσπάθειες κατα-
φέρει νὰ τὴν συνεφέρει:

— Εἶμαι ὁ Ταρζάν, τῆς λέ-
ει. Ἔμαθα πὼς σὲ ἀρπαξε
σκλάβου τοῦ ὁ φύλαρχος Κα-
κακάν κ' ἦρθα νὰ σὲ σώσω...
Ὅμως ὁ μαῦρος φρουρὸς τοῦ
παλατιοῦ κατάφερε νὰ μοῦ
κλείσῃ τὴν πόρτα κ' ἔμεινα,
ἐδῶ μαζὶ σου αἰχμάλωτος...
Τὸν χτύπησα θέβαια μεσ' ἀπ'
τὸ φεγγίτη καὶ δὲν ζεῖ πιά.
Ὅμως τὸ κουφάρι τοῦ θρί-
σκεται ἔξω ἀπ' τὸ ἀπαίσιο
μποντρούμι πού θρискόμα-
στε...

Ἡ λευκὴ γυναῖκα τὸν κυτ-
τάζει μὲ θαυμασμό:

— Εἴσαι δυνατός ἄντρας,
τοῦ λέει. Ὅσο θαραειὰ καὶ γε-
ρὴ ἂν εἶναι ἡ πόρτα, ἐσὺ μπο-
ρεῖς νὰ τὴν σπάσης!...

Ὁ Ταρζάν χαμογέλαει θλι-
μένα:

— Πρὶν λίγο αὐτὸ συλλογι-
ζόμουν νὰ κάνω, μὰ δὲν τὸ ἀ-
ποφάσισα!..... Ἄν δοκιμάσω
νὰ σπάσω τὴν πόρτα καὶ τὴν
ἀμπάρα τῆς, θὰ γίνῃ τέτοιος
θόρυβος πού θὰ ξυπνήσῃ ὁλό-
κληρο τὸ παλάτι! Καὶ φυσικὰ
οἱ ἀγριοὶ μαῦροὶ τοῦ φύλαρ-

χου θὰ ρθοῦν νὰ μᾶς σκοτώ-
σουν καὶ τοὺς δύο.

Ἡ Στάρ — ἔτσι λέγεται ἡ
λευκὴ γυναῖκα — καταλαβαί-
νει πὼς ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας ἔχει δίκην. Νὰ μείνουν
ἐκεῖ εἶναι χαμένοι. Νὰ σπά-
σουν τὴν πόρτα, τὸ ἴδιο. Μπρὸς
γκρεμὸς καὶ πίσω ρέμμα, πού
λέει κ' ἡ παροιμία.

Μένουν κ' οἱ δύο γιὰ πολ-
λὴ ὥρα σιωπηλοὶ καὶ συλλο-
γισμένοι. Τέλος ἡ λευκὴ γυ-
ναῖκα λύνει πρώτη τὴν σιωπὴ:

— Σ' εὐχαριστῶ Ταρζάν,
τοῦ λέει. Ἀπὸ τὴν μακρυνὴ Ἀ-
μερικὴ πού ζοῦσα, μάθαινα
τὰ κατωρθώματά σου καὶ σὲ
θαύμαζα!... Τὸ ὄνειρό μου ἦ-
ταν νὰ ἔλθω στὴ Ζούγκλα νὰ
σὲ συναντήσω!...

Δὲν προφταίνει ὁμως νὰ τε-
λειώσῃ τὰ λόγια τῆς. Ἕνας
ἀνάλστροφος θόρυβος ἀκούγε-
ται ἔξω ἀπ' τὴν ἀμπαρωμένη
πόρτα πού τὴν κάνει νὰ διακό-
ψῃ....

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
ψιθυρίζει τώρα ἀνήσυχος στὴ
Στάρ:

— Φαίνεται πὼς ὁ μαῦρος
φρουρὸς δὲν θὰ ἔχη σκοτωθῇ
καὶ θ' ἀρχίζῃ νὰ συνέρχεται!...

Καὶ κάποιος μερικὰ ἀθό-
ρυβα θήματα πλησιάζει στὸ
φεγγίτη καὶ κυττάζει περιερ-
γος ἀπ' τὸ στρογγυλὸ ἀνοιγ-
μά του.

Ὅμως ἀπ' ἔξω εἶναι θαθὺ
σκοτάδι καὶ δὲν μπορεῖ νὰ
διακρίνῃ τίποτις.

— Γίσιος εἶναι; ρωτᾷ με
δέος.

— Ἐγώ, τοῦ ἀποκρίνεται
μιὰ θαραειὰ χοντρή φωνή.

— Καί ποιός εἶσ' ἐσύ; Ξαναρωτάει ὁ Ταρζάν.

Κ' ἡ φωνή τοῦ ἄγνωστου, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἐγώ, ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπικό! Κυνηγὸς ἀγρίων κονίκλων, γόνης φιδιῶν καὶ κοριτσιῶν καὶ προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων!... Ὀλέ!

— Ἐσύ ἐδῶ;! κάνει ὁ Ταρζάν χαμένα.

Ὁ Ποκοπικό γελάει:

— Μπά;! Ἐδῶ λοιπὸν σ' ἔχουνε μαντρώσει, μπαρμπα-Ταρζάν; Καλὰ νὰ τὰ πάθης! Χά, χά, χά!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν παρακαλεῖ:

— Ἐλα, καλέ μου Ποκοπικό... Τράθηξε τὴν ἀμπάρα γρήγορα... Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως. Ἄν μείνουμε ἐδῶ θὰ μᾶς σκοτώσουνε!...

— Καὶ τ'ἔχ μ' ἡ σκυτίλα! μουρμουρίζει καροῖδευτικά ὁ μικροσκοπικὸς νᾶνος.

— Ὡστε δὲν μᾶς λυπᾶσαι, Ποκοπικό;

— Γιατί; Ἐσύ μὲ λυπήθηκες πού μ' ἄφησες κρεμασμένο στὸ δέντρο σὰν χταπόδι γιὰ ξέραμα; Τώρα πούπεσες στὰ χέρια μου θὰ σὲ τιμωρήσω σκληρά! Ἀμέ;

Ἀμέσως σκαρφαλώνει στὸ φεγγίτη καὶ περνώντας μὲ εὐκολία καὶ ἄνεσι ἀπ' αὐτόν, πηδαίει μέσα στὸ μπουντρούμι.

— Γιατί δὲν ἀνοίξεις τὴν ἀμπάρα; τὸν ρωτᾷ μὲ θυμὸ ὁ Ταρζάν.

— Γιατί ἔχουμε πρῶτα νὰ κανονίσουμε ἓνα μικρὸ λογαριασμό, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ δια-

βουλευμένος νᾶνος. Καὶ προσθέτει διατακτικά:

— Γονάτισε κάτω!

— Τί;

— Γονάτισε κάτω, εἶπα!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

— Γονάτισε λοιπὸν, τὸν διατάζει γιὰ τρίτη φορά. Ἄν δὲν κάνεις αὐτὸ πού σοῦ λέω, δὲν θὰ βγῶ ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα... Κάνε λοιπὸν δίαιτα ν' ἀδυνατίσης γιὰ νὰ μπορέσης νὰ βγῆς ἐσύ!...

— Ὁ Ταρζάν εἶναι — σὰν ἄγγλος — πεισματάρης. Ἐτοι τοῦρχεται νὰ ποδοπατήσῃ τὸ ἀναιδέστατο αὐτὸ ἀνθρωπάριο. Ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάνῃ. Γιατὶ αὐτὴ τὴ στιγμή ἀπ' τὸν Ποκοπικό κρέμεται ἡ ζωὴ τους. Μόνον αὐτὸς χωράει ἀπ' τὸν φεγγίτη καὶ μπορεῖ νὰ βγῇ ἔξω καὶ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

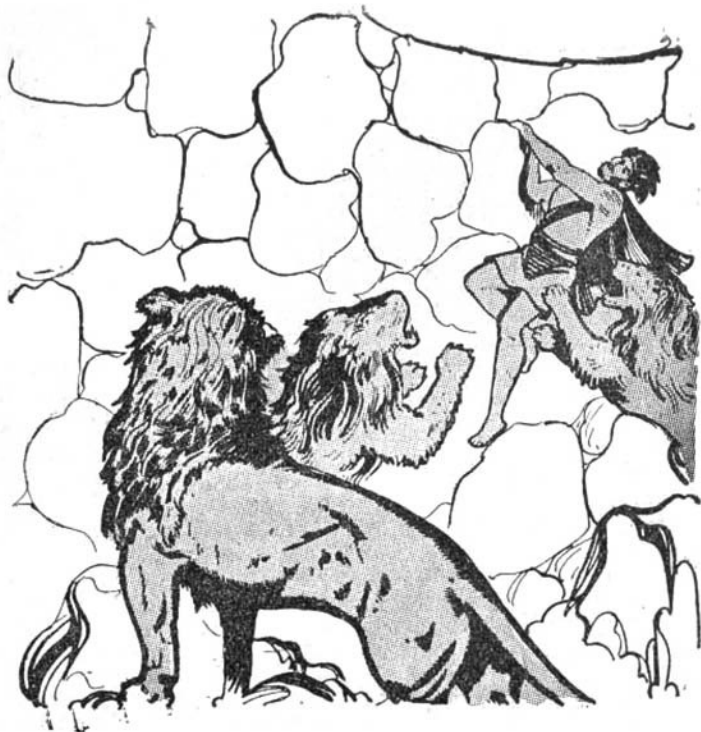
Ἐτσι, καὶ γιὰ πρώτη φορά στὴ ζωὴ του ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἀναγκάζεται νὰ ὑποκύψῃ. Καὶ τρίζοντας ἀπὸ λύσσα καὶ μανία τὰ δόντια του, χαμηλώνει ἀργὰ καὶ γονατίζει!...

Ὁ μικροσκοπικὸς Ποκοπικό τὸν φτάνει τώρα. Καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι του τὸν ἀρχίζει στὰ χαστούκια!... Κλάφ!... Κλούφ!... Κλάφ!... Κλούφ!... Κλούφ!...

Μὰ τὸ χεράκι τοῦ νάνου εἶναι μικρὸ καὶ ἀνάλαφρο. Ὁ Ταρζάν οὔτε τὸ καταλαβαίνει πού χτυπάει στὸ πρόσωπό του.

— Μήπως σοῦ ἀνοίξα καμμιὰ μύτη; ρωτᾷ ὁ νᾶνος.

Καὶ συνεχίζει τὰ χαστούκια ὥσπου ποναίει τὸ χέρι του καὶ

**Τὰ πεινασμένα λιοντάρια χύνονται νὰ σπαράξουν τὸν ἀ-
νυπεράσπιστο φύλαρχο**

ἀναγκάζεται νὰ σταματήσει.

— Μὲ τίς ὑγιεῖς σου, Μεγα-
λειότατε, τοῦ λέει. Σοῦ εἶχα
πεῖ πῶς θὰ σοῖ σπᾶσω τὰ μού-
τρα καὶ σοῦ... τᾶσπασα! Ἄ-
μέ;!

Κι ἀμέσως, ἱκανοποιημένος
ποῦ μπόρεσε νὰ ἐκδικηθῇ, πη-
δάει σβέλτος ἀπ' τὸ φεγγίτη,
τραβάει τὴν ἀμπάρα, ἀνοίγει
τὴν πόρτα καὶ ποκλίνεται κω-
μικά:

— Πέραστε κύριε χαστουκοῦ
Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας! Χά,
χά, χά!

Καὶ γρήγορος σὰν ἀστρα-
πή — γιατί ξέρεῖ τί τὸν περι-
μένει — ἀνεβαίνει τρέχοντας
τὰ σκαλοπάτια καὶ ἐξαφανί-
ζεται.

Ὁ Ταρζάν κ' ἡ Στάρ εἶναι
τώρα ἐλευθεροί. Μποροῦν νὰ
φύγουν....

Ὁμως ἡ λευκὴ γυναῖκα

βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια ἀπ' τὸν τρομερὸ θούρδουλα τοῦ φυλάχου. Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νὰ σταθῇ ὀρθή.

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζουγκλας — χτυπημένος κι' αὐτὸς στὸ κεφάλι — ἀναγκάζεται νὰ τῇ σηκώσει τὰ χέρια του. Καὶ περνώντας πάνω ἀπ' τὸ πῶμα τοῦ μαύρου φρουροῦ, ἀνεβαίνει τὰ σκοτεινὰ σκαλοπάτια καὶ θγαίνει στὸν διάδρομο τοῦ παλατιοῦ.

"Ἐχει ἀρχίσει πιά νὰ ξημερώνει.

Ὁ Ταρζάν, κρατώντας πάντα στὴν ἀγκαλιά του τὴ λευκὴ γυναῖκα, προχωρεῖ τώρα πλησιάζοντας τὴ μεγάλη ἀνοικτὴ πόρτα.

Ξαφνικὰ ὅμως κάτι τρομερὸ γίνεται!....

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του. Μιά θαθεῖα σκοτεινὴ καταπακτὴ ἀνοίγει, καὶ μαζί μὲ τὴ Στάρ γκρεμοτσακίζεται μέσα σ' αὐτήν!...

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ ψηλὰ στὸ ἀνοιγμα τῆς παγίδας παρουσιάζεται σκυμμένος ὁ φοβερός φύλαρχος Κακακάν. Καὶ καγχάζοντας σαρκαστικά, μουγγρίζει:

— Χά, χά, χά!... Τὸ ἕνα «πουλάκι» ἦρθε νὰ πάρῃ τὸ «ἄλλο», μὰ καὶ τὰ δυὸ πιαστήκανε στὴ φάκα μου!... Χά, χά, χά!... Θὰ περάσετε καλὰ τώρα μ' ἐμένα!...

ΘΑΛΑΜΟΣ

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΩΝ

Καὶ τώρα ἂς δοῦμε πῶς ὁ

Ταρζάν καὶ ἡ λευκὴ γυναῖκα ἔπαθαν αὐτὸ τὸ ἀναπάντεχο κακό!....

Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος, ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὑπόγειο μπουντρούμι, εἶχε καὶ μιὰ κρυφὴ καταπακτὴ στὸ μεγάλο διάδρομο τοῦ παλατιοῦ του καὶ κοντὰ οἷν κεντρικὴ εἴσοδο.

Στὴν κρεβατοκάμαρά του ὑπῆρχε ἕνας σιδερένιος μοχλὸς ποῦ ἅμα τὸν τραβοῦσε ἔκανε τὴν παγίδα αὐτὴ ν' ἀνοίξῃ ἢ νὰ κλείσῃ.

Ὁ φύλαρχος ξύπνησε ἀπ' τὰ βήματα τοῦ Ταρζάν. Κρυφοκύτταξε ἀπ' τὴν πόρτα του καὶ εἶδε τοὺς δύο δραπέτες. Τοὺς ἄφησε νὰ πλησιάσουν στὴν ἔξοδο καὶ τέλος τράθηξε τὸ φοβερὸ μοχλὸ.

Ὁ Κακακάν φωνάζει τώρα τοὺς ἀνθρώπους του καὶ διατάζει:

— Ρίχτε γρήγορα θηλιεὲς καὶ τραβήχτε τοὺς ἐπάνω!...

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ταρζάν κι' ἡ Στάρ βρίσκονται ὄχι μονάχα ἔξω, μὰ καὶ δεμένοι χειροπόδαρα:

— Γρήγορα στὰ βασανιστήρια, φωνάζει τώρα ὁ Κακακάν.

Κι' οἱ ἀμῦροι του ρέρουν τοὺς δυὸ αἰχμαλώτους σὲ μιὰ θρωμερὴ αἵθουσα τοῦ παλατιοῦ γεμάτῃ ἀμόνια, σφυριά, μέγγενες, τροχοὺς κι' ἀλυσίδες...

Ὁ κακοῦργος φύλαρχος πλησιάζει ἀμέσως τὴν πανώρια λευκὴ γυναῖκα καὶ τὴν ρωτᾷ:

— Πές μου Στάρ: Μήπως στὸ μεταξύ ἔχεις μετανοήσει

καὶ δέχεσαι νὰ γίνης γυναίκα μου;

— "Ὁχι, τ' ἀποκρίνεται σταθερά ἐκείνη.

Ὁ Κακακάν χαμογελάει:

— Δὲν πειράζει, τῆς λέει. Ἐγὼ δὲν θιάζομαι ποτέ. "Ἰσως σὲ λίγο ν' ἀλλάξης γνώμη καὶ νὰ δεχτῆς!...

Καὶ γνέφει στοὺς δῆμιους του ν' ἀρχίσουν τὰ βασανιστήρια στὸν Ταρζάν:

Πότε τὸν ὑποχρεώνουν, μὲ σπρωξιὲς καὶ κλωτσιὰς, νὰ πατή καὶ νὰ περπατή πάνω σὲ ἀναμμένα κάρθουνα!... Ἀλλοτε χύνουν πάνω του ζεματιστὸ νερό, ἢ καψτὸ λάδι!.. Πότε τρυπᾶνε μὲ πυρωμένους χοντρὲς βελόνες τὶς πατοῦσες του!... Πότε σφίγγουν τὸ κεφάλι του σὲ μιὰ φριχτὴ σιδερένια μέγγενη!...

Ἡ Στάρ πού παρακολουθεῖ τ' ἀθάσταχτα μαρτύρια τοῦ ἀγαπημένου της Ταρζάν, ξεφωνίζει σπαρακτικά. Καὶ ἱκετεύει τὸν φύλαρχο νὰ τὸν λυπηθῇ καὶ νὰ σταματήσῃ. Ξέρει ἡ ἄμοιρη πὼς γιὰ χάρι της ὑποφέρει ὁ γενναῖος αὐτὸς ἄντρας!

Μὰ ὁ φύλαρχος ὅσο τὸν παρακαλεῖ τόσο διατάζει τοὺς δῆμιους νὰ τοῦ κάνουν χειρότερα βασανιστήρια. Ὡσπου ἡ λευκὴ γυναίκα δὲν ἀντέχει ἄλλο καὶ ξεφωνίζει:

— Σταθῆτε, κακοῦργοι!.. Σταματήστε πιά!... Δέχομαι νὰ γίνω γυναίκα τοῦ Ἀφέντης σας!... Δέχομαι!...

Ὁ φύλαρχος τὴν πλησιάζει ἱκανοποιημένος. Μὰ δὲν προ-

φταίνει νὰ τὴν ἀγγίξῃ...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούγεται ἄγρια ἡ φωνὴ τοῦ Ταρζάν:

— "Ὁχι, Στάρ!... Ἀφισέ τους νὰ μὲ βασανίσουν! Νὰ μὲ σφάζουν! Νὰ μὲ κάψουν ζωντανό!... Ποτέ δὲν πρέπει νὰ δεχτῆς μιὰ τέτοια προσβολή!...

Ὁ Κακακάν πού τὸν ἀκούει οὐρλιάζει μὲ λύσσα καὶ μανία στοὺς μαύρους δῆμιους:

— Ἐμπρός, σκυλιὰ!.. Στιγμὴ μὴ σταματᾶτε!... Κάντε του κι' ἄλλα... Κι' ἄλλα χειρότερα βασανιστήρια!... Προσέχτε μόνο μὴ σᾶς ψοφήσῃ! Γιατὶ μονάχα τότε θὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χέρια μου!...

Ὁμως ὁ ὑπέροχος λευκὸς γίγαντας μένει καὶ πάλι ἄκλόνητος σάν βράχος. Ὑποφέρει μὲ ὑπεράνθρωπη καρτερία καὶ τὰ καινούρια, πῶς φριχτά, βασανιστήρια πού τοῦ κάνουν τώρα. Χωρὶς ἓνα βογγητὸ νὰ βγῇ ἀπ' τὰ στήθεια του. Χωρὶς οὔτε ἓναν πονεμένο μορφασμὸ τῶν χειλιῶν του νὰ κάνη!...

Καὶ τὰ μαρτύρια αὐτὰ συνεχίζονται, χωρὶς τελεωμὸ. Κοντεύει πιά μεσημέρι...

Ὡσπου κάποτε ἡ κακοῦργα ψυχὴ τοῦ φύλαρχου χορταίνει πιά ἀπ' τὴν ἡδονὴ πού νοιώθει καθὼς τὸ θυμὸ του πονάει καὶ ὑποφέρει.

— Φτάνει πιά, φωνάζει στοὺς καταϊδρωμένους δῆμιους. Τὸν κουράσαμε πολὺ μὲ τὰ βασανιστήρια... Κόψτε του τώρα τὸ κεφάλι νὰ... ξεκουρασθῇ λιγάκι!

... ..

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Ξεχάσαμε όμως τον νάνο των νάνων! Τόν μικροσκοπικό ήρωά μας! Τόν φοβερό καί τρομερό Ποκοπικό!...

Καί νάτος; Φεύγοντας απ' τὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου φτάνει τρέχοντας, σὸ θεόρατο πέτρινο βουνό, σκαρφαλώνει στὰ βράχια καί παρουσιάζεται λαχάνιασμένος σὸν μελίσπο Ἕλληνα γίγαντα:

— Γειά σου, πιτσιρικά Γκαούρ, τοῦ λέει.

— Λοιπόν; τὸν ρωτάει ἐκείνος μὲ ἀγωνία.

— Τὸ λοιπὸν πῆγα σὸ παλάτι τοῦ Κακακά καί ζῶ ἡ ζωή σου!...

— Σκοτώθηκε ὁ Ταοζάν;

— "Οχι, βρ' ἀδερφέ!... Ἀσε με νὰ στὰ πῶ μὲ τὴ σειρά... Κατέβηκα, τὸ λοιπὸν, σ' ἕνα ὑπόγειο μπουντρούμι καί τοὺς βρῆκα καί τοὺς διόκλεισμένους ἐκεῖ μέσα, σὸν πισσοῦ, κίκα!

— Ποιός;

— Τὸν Μεγαλειότατο καί τὴν ἑλικοφτεροῦ, πῶς τὴ λένε...

— Τοὺς εἶχαν πιάσει ἡ παγίδα; ρωτάει ἀνήσυχος ὁ Γκαούρ.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀποκρίνεται. Πάντως ἐγὼ κλεισμένους στὴ φάκα τοῦ βρῆκα!...

— Λοιπόν;

— Τὸ λοιπὸν, ἔξω απ' τὴν πόρτα φίλαγε ἕνας ἀράπης σὸν βουβάλι! Χειρότερος καὶ ἀπὸ λόγου σου, μὲ τὸ σιμικιὰ θειο!... Τοῦ λέω νὰ κάνῃ στὴ

μπάντα νὰ περάσω, δὲν ἔκανε στὴ μπάντα. Τοῦ ξαναλέω νὰ κάνῃ στὴ μπάντα, δὲν ξανακάνει στὴ μπάντα. Τοῦ ματαξαναλέω νὰ μεταξανακάνῃ στήν...

— Ἐπὶ τέλους, φωνάζει ἄγρια ὁ Γκαούρ. Προχώρησε παρακάτω...

Ὁ Ποκοπικό συνεχίζει:

— Τὸ λοιπὸν ἐγὼ ἔχασα τὴν ὑπομονή μου καί τοῦ λέω: «Λυποῦμαι μάγκα, μὰ ἔτσι πού φέρνεσαι θὰ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ σέ... πεθάνω!... Καί γιὰ νὰ μὴν στὰ πολυλογῶ τὸν πέθανα τὸ φουκαρά!...

— Πῶς τὸν πέθανες;

— Τράθηξα τὴ χαρτζάρα μου καί τοῦ πῆρα τὸ κεφάλι!

— Καί δὲν πρόλαβε νὰ σέ σκοτώσῃ αὐτός;

Ὁ νάνος μένει γιὰ λίγες ἀτιγμὲς συλλογισμένος:

— Δίκη ἔχεις, μουρμουρίζει. Κι' ἔμένα μοῦ φάνηκε παρὰ ξενο πῶς κάθησε φρόνιμος ὅταν τὸν ἔσφαζα. Δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ σφαζίματος!...

— Γιατί;

— Γιατί ἦτανε... σφαγμένος, ὁ φουκαριάρης... Ὅταν τὸ κατάλαβα ἦταν ἀργά. Τὸν εἶχα σφάζει πιά. Δὲν μπορούσα νὰ τὸν... ξεσφάξω!

Ὁ μελίσπος γίγαντας θυμώνει πάλι:

— Ἄφησε τ' ἀστεία, Ποκοπικό, γιατί θὰ μετανοήσῃς. Λέγε παρακάτω καί γρήγορα...

— Μετὰ, λοιπὸν, απ' τὸ φεγγίτη τῆς πόρτας, πηδάω μέ-

**Ὁ Γκαούρ ἀρπάζει στὰ χέρια του τὸν τρομερὸ Ποκοπίκο
καὶ τὸν ἐκσφεδονίζει στὸ κειό!...**

σα στὸ μπουντρούμι. Γονατίζω τὸν Ταρζάν στὰ πόδια μου καὶ νὰ καὶ τούτη, νὰ καὶ κείνη! Τὸν τάραξα στα χαστούκια. Τοῦ εἶχα πῆ πὼς θὰ τὸ σπᾶσω τὰ μοῦτρα, κι' ἔσπασα... τὸ χέρι μου!

»Ύστερις, τὸ λοιπόν, ξαναπηδάω ἔξω, ξαμπαρώνω τὴν πόρτα καὶ γίνομαι καπνὸς γιὰ νάρθω σέ σένα, καὶ νὰ σοῦ φέρω τὰ μαντάτα! Ἀμὲ;

Ὁ Γκαούρ, φυσικά, δὲν πι-

στεύει τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ τοῦ τοῦ ἀραδιάζει ὁ νᾶνος. Ἀντισυγεί ὅμως μήπως αἱ ἀλήθεια ὁ Ταρζάν ἔχει πέσει στὰ χέρια τοῦ κακοῦ φύλαρχου.

— "Ελα μαζί μου, λέει στὸν Ποκοπίκο. Θὰ πᾶμε στὸ παλάτι τοῦ Κακακάγ.

— Πᾶμε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔρχομαι, τοῦ ἀποκρίνεται πρόθυμα ὁ μαῦρος διαβολάκος.

Καὶ τοῦ ἐπεξηγεί:

— Δὲν ἔρχομαι μὲ τὰ πόδια, ἐννοῶ!

Ταυτόχρονα σκαρφαλώνει στὸ γιγαντιαῖο μελαψὸ σῶμα τοῦ Γκαούρ καὶ στρογγυλοκάθεται στὸν ἀναπαυτικὸ σβέρκο του!...

— "Αἰντε, τοῦ λέει. Βάλε τὴν πρώτη νὰ ξεκινήσουμε!...

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας τῆς Ζούγκλας κατεβαίνει γρήγορα τὰ τρομακτικὰ βράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ του καὶ φτάνει κάτω. Παίρνει ἀμέσως κατεύθυνσι πρὸς τὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου, τρέχοντας ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ!...

Καθάλλα πάνω στὸ σβέρκο του, ὁ Ποκοπικό, τοῦ φωνάζει:

— Μπράβο Γκαούρ! Φίνα παγαίνεις! Θὰ σοῦ κάνω δώρο μιά... σέλλα! Χά, χά, χά!...

Καὶ τοῦ σκάει τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι:

*« Ἄπ' ὅλα τὰ θαλασσιὰ
μ' ἀρέσει τὸ μπλιγούρι,
κι' ἄπ' ὅλα τὰ ἀόγατα
γενεστάρω τὸν . . . Γκαούρη ! »*

Ο «ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΜΟΣ»

ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ

Ἔτσι φτάνουν κάποτε στὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου.

Ὁ Γκαούρ σταματᾷ κάπως ἀπόμερα κι' ὁ Ποκοπικό πηδώντας ἀπ' τὸ σβέρκο του, τρέχει μὲ θάρρος καὶ μπαίνει μέσα... Κι' ὅταν σὲ λίγο ξαναγυρίζει λέει στὸν γίγαντα:

— Ἦσυχία, τάξις καὶ ἀσφάλεια!... Μόνο πού ὁ Κακα-

κάς κάνει γυμναστικὴ στὸν Μεγαλειότατο! Τὸν μαθαίνει νὰ περπατᾷ πάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα, νὰ κολυμπᾷ σὲ ζεματιστὸ λάδι καὶ ἄλλα πολλά. Ξεφτέρει θὰ τὸν κάνει ὁ ἄτιμος!...

Ὁ Γκαούρ καταλαβαίνει πῶς βασανίζουν τὸν Ταρζάν καὶ ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω μιά μεγάλη πέτρα προχωρεῖ καὶ μπαίνει στὴν ἀφρούρητη πόρτα τοῦ παλατιοῦ.

Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος προχωρεῖ μπροστὰ καὶ τοῦ δείχνει τὸ δρόμο... Ἔτσι φτάνουν στὴν αἴθουσα πού γίνονται τὰ βασανιστήρια...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρουσιάζεται στὸ κατῶφλι γυρὶς κανεὶς νὰ τὸν προσέξη. Γιατὶ εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμή πού ὁ φύλαρχος οὐρλιάζει στὸ μαῦρο δῆμιο:

— Βάρα τον, σκύλε!... Τί περιμένεις;

Καὶ νά: Ὁ γιγαντόσωμος ἀράπης κάνει νὰ κατεβάσῃ τὸ τσεκούρι του στὸν λαιμὸ τοῦ Ταρζάν.

Δὲν προφταίνει ὁμως!... Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκαούρ πετάει τὴν πέτρα του. Κι' ἐκείνη σφυρίζοντας στὸν ἄερα, φτάνει καὶ χτυπᾷ μὲ ἀφάνταστη ὁρμὴ τὸν δῆμιο στὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλίου του. Καὶ ἀκούγεται ἓνας ἀπαισιος κρότος:

— Γκάπ!

Τὸ τσεκούρι ξεφεύγει ὁμῶς ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μαύρου. Μὰ πέφτοντας χτυπᾷ στὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν καὶ τὸν ἀφήνει ἀναίσθητο!

Ταυτόχρονα κι' ὁ χτυπημένος δῆμιος βγάξει ἕνα πονεμένο οὐρλιαχτό και σωριάζεταιαι νεκρὸς πάνω στο ἀναισθητο κορμί τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καί τὴν ἴδια στιγμή πέφτει ἐπίσης κάτω λιπόθυμη ἡ Στάρ, ἡ λευκή γυναίκα.

"Ὀλ' αὐτὰ δὲν κράτησαν βέβαια περισσότερο ἀπὸ μιὰ στιγμή. Ξαφνιασμένοι τότε οἱ ὑπόλοιποι δυὸ δῆμιοι, ὁ Κακακάν και οἱ ἀραπάδες του, γυρίζουν νὰ δοῦν ποιὸς πέταξε τὴν φονικὴ πέτρα στὸν δῆμιο.

Μὰ ὁ Γκαοῦρ, πρὶν ἀκόμα συνέλθουν, χύνεται σὰν σφουνας μέσα στὴν αἶθουσα τῶν βασανιστηρίων. Κι' ὅποιον ἀρπάξει στὰ χέρια του τὸν σηκώνει ψηλά, τὸν χτυπάει με ὀρμὴ κάτω και τὸν ἀφήνει ἀκίνητο σὰν σκοτωμένο.

"Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος τὸ βάζει στὰ πόδια τρομοκρατημένος. Καί πετώντας ἀπὸ κάποιο παράθυρο ἐξαφανίζεται.

Μὰ οἱ δῆμιοι κι' οἱ ἀραπάδες του, ὅσοι μένουν ἀκόμα ὀρθοί, ὑποχωροῦν μπροστὰ στὴν ὀρμὴ τοῦ "Ελλην γίγαντα και ἀδειάζουν τὴν αἶθουσα.

"Ὁ Γκαοῦρ φωνάζει τώρα στὸν Ποκοπίκο:

— Μεῖνε ἐσύ ἐδῶ... Μὴ φύγης ὥσπου νὰ συνέλθῃ ὁ Ταρζάν και παίρνοντας τὴ λευκὴ γυναίκα, νὰ φύγουν. "Εγὼ θὰ ψάξω στὸ παλάτι νὰ βρῶ τὸν κακοῦργο Κακακάν... "Αμα λογαριασθῶ και μ' αὐτὸν θὰ γυρίσω στὸ θρονό μου..

Μόνο πρόσεξε καλὰ νὰ μὴ μάθῃ τίποτα γιὰ μένα ὁ Ταρζάν. Μὴ σοῦ ξεφύγῃ καμμιά λέξι...

— Μὴ φοβᾶσαι, τὸν καθησυχάζει ὁ νάνος. "Εγὼ εἶμαι τάφος!

ΕΛΕΟΣ ΓΚΑΟΥΡ!

"Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀρχίζει νὰ γυρίζῃ στὸ παλάτι ψάχνοντας. Ξαφνικὰ ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ φύλαρχου μέσ' ἀπὸ μιὰ ἀπόμερη αἶθουσα:

— "Εδῶ εἶμαι, σκύλε Γκαοῦρ!... "Αν τολμᾷς ἔλα νὰ μονομαχήσουμε σὰν ἄντρες!

"Ὁ Γκαοῦρ μπαίνει ἀσυλλόγιστα μέσα και κάνει νὰ χυθῇ πάνω στὸν Κακακάν ποῦ βρίσκεται στὴν ἀντικρυνὴ γωνιά!

"Ὁμως ἀτάραχος ὁ φύλαρχος ἀπλῶν — ὅπως κι' ἄλλοτε — τὸ χέρι του και τραβάει ἕναν σιδερένιο μοχλό. Κι' ἀμέσως, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸν και κάτω ἀπ' τὰ πόδια τοῦ Γκαοῦρ, ὑποχωρεῖ ἕνα μεγάλο τετράγωνο κομμάτι τοῦ πατώματος. Κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας βρίσκεται στὸ κενὸ κι' ἀρχίζει νὰ πέφτῃ... Προφταίνει ὁμως και κάνοντας μιὰ γρήγορὴ κίνησι, ἀπλώνει τὸ χέρι του κι' ἀρπάξει ἀπ' τὰ μαλλιά τὸν Κακακάν...

"Ετοι πέφτουν κι' οἱ δυὸ σὲ μιὰ βρωμερὴ καταπακτὴ με τρία πεινασμένα λιοντάρια.

Τὰ θηρία χύνονται ἀμέσως νὰ τοὺς κατασπαράξουν. Μὰ ὁ Γκαοῦρ προφταίνει πάλι και βγάζει τὴν τρομακτικὴ κραυ-

γή του:

— Όσοούσουου!... Όσοούσουου!...

Καί τὸ θαῦμα γίνεται. Τὰ λιοντάρια σταματᾶνε τρομαγμένα καὶ τραδιῶνται ἀργὰ ἀπὸ κοντὰ τους. Δὲν πειράζουν οὔτε αὐτὸν, οὔτε τὸν φύλαρχο!.

Ὁ Κακακάν γονατίζει τώρα καὶ φιλάει δακρυσμένος τὰ πόδια τοῦ μελαφοῦ γίγαντα:

— "Ελεος Γκαοῦρ! "Ελεος! Λυπήσου με καὶ μὴ μὲ σκοτώσης!

Ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας τοῦ ἀποκρίνεται:

-- Ἐγὼ σὲ λυπᾶμαι Κακακάν καὶ δὲν θά σὲ πειράξω. Εὐχομαι ὅμως νὰ σοῦ φερθοῦν τὸ ἴδιο καὶ τὰ πεινασμένα λιοντάρια σου.

Κι' ἀμέσως, σβέλτος καθὼς εἶναι, ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη στ' ἀνώμαλα τοιχώματα τῆς κατὰπακτῆς καὶ βγαίνει ἐπάνω.

Τὸ ἴδιο ἐπιχειρεῖ νὰ κάνη κι' ὁ φύλαρχος μὰ δὲν τὰ καταφέρει. Στὸ μεταξὺ τὰ λιοντάρια χύνονται πάνω του καὶ τὸν κατασπαράζουν. Σὲ λίγο ἀπ' τὸν ἀπαισιο κακοῦργο δὲν ἔχουν ἀπομείνει, παρὰ μερικά κόκαλα καὶ λίγα ματωμένα κουρέλια ἀπ' τὰ ροῦχα τοῦ φοροῦσε.

Ὁ Γκαοῦρ φεύγει τώρα ἡσυχος ἀπ' τὸ παλάτι, ἔχοντας κάνει καὶ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά τὸ καθήκον του. Ἐσῶσε τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου «ἀδελφοῦ» του Ταρζάν. Τοῦ δοξαμένου καὶ θρυλικοῦ Ἀρχον-

τα τῆς Ζούγκλας.

... ..
Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσουμε στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων...

Ὁ Ποκοπικό καταθρέχει μὲ κρῦο νερὸ τὸν Ταρζάν καὶ τὴ Στάρ γιὰ νὰ τοὺς συνεφέρει:

— Ξυπνάτε ὑπναράδες μου! Πολὺ στὸ χουζούρι τὸ ρίξατε!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κι' ἡ λευκὴ γυναῖκα συνέρχονται ἐξηνιασμένοι καὶ πετιῶνται ὀρθοί!... Ὁ Ταρζάν ἀρπάζει ἀμέσως στὴν ὄγκαλιά του τὴ Στάρ καὶ βγαίνοντας ἔξω ἀπ' τὸ παλάτι, φεύγει βιαστικὸς παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά του.

Κι' ὅταν πιά ἔχουν ξεμακρύνει ἀρκετὰ, κοντοστέκεται καὶ ρωτᾷε τὸν Ποκοπικό πού τὸν ἀκολουθεῖ:

— Τί γίνηκε; Πῶς σωθήκαμε;

Κι' ὁ διαβολεμένος νάνος, πού ἔχει τὸ λόγο του, τοῦ λέει μιὰ φανταστικὴ ἱστορία:

— Τὸ λοιπόν, μόλις ὁ δῆμιος ἔκανε νὰ κατεβάσῃ τὸ τοσεκούρι του γιὰ νὰ σὲ ἀποκεφαλίσῃ σάν ραπανάκι, ἀριτίζω μιὰ πέτρα τοῦ τὴν πετάω στὴν κεφάλαι καὶ τὸν σκοτώνω θανασίμως! Ἀμέ;! Ὑστερα, τσοῦπ, παρουσιάζεται ὁ Γκαοῦραρος! Καὶ σκυμμένος ὅπως ἦσουνά πάνω στὸ κούτσουρο, σοῦ βαράει μιὰ μ' ἓνα ρόπαλο καὶ σὲ ἀφήνει... νεκρό!... Ἀμέσως, τὸ λοιπόν, ἀρχίζει νὰ φωνασκῇ καὶ νὰ λέη:

— «'Αμάν, πιά! Ξεμπέρδεψα μ' αὐτὸ τὸ «μοσχάρι»! Τώρα ἡ ὁμορφὴ λευκὴ γυναίκα θὰ γίνῃ δική μου συντρόφισσα!...» Μὰ ὁ Κακακᾶς κι' οἱ Κακακάδες καὶ τὰ Κακακαδάκια τοὺς χύνονται πάνω του καὶ τὸν ἀρχίζουνε στὶς σφαλιάρες!... «Ὁμως ὁ μαντράχαλος τοὺς χαστουκίζει μὲ τὸ ρόπαλο καὶ τοὺς πιὸ πολλοὺς τοὺς κάνει μακαριταράδες! Οἱ ἄλλοι ἀπ' τὴ λαχτάρα τοὺς γίνονται λαγοὶ... σιφάδο! Χά, χά, χά!...

» Ἔτσι, τὸ λοιπὸν, γυρίζει γιὰ νὰ ξαναπάρῃ τὴ λεγάμενη, μὰ καθὼς σκύβει, τοῦ βαρᾶν μιὰ μὲ τὴ χατζάρα μου στὸ κεφάλι! Κι' ὁ φουκαρᾶς οὐρλιάζοντας ἐκ τοῦ... πονοκέφαλου, τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ πᾶει λέοντας! Βάζω στοιχήμα πὼς δὲν θὰ προλάβῃ νὰ πᾶι στὸ βουνό του. Στὸ δρόμο θὰ ψοφήσῃ!...

— Καλὰ τοῦ κανε, μурμουρίζει ἡ Στάρ. Ὁ Γκαοὺρ ἦταν ἕνας κακοῦργος. Ἐνα τέρας!...

Ὁ Ταρζάν δὲν πιστεύει βέβαια τὰ λόγια τοῦ νάνου:

— Πήγαινε ἀπ' ἐδῶ, τοῦ λέει ἄγρια. Χάσου ἀπ' τὰ μάτια μου!...

Ὁ Ποκοπίκο ἀπομακρύνεται ἀγέρωχα καὶ μурμουρίζει:

— Ἄμα σὲ ξανασώσω νὰ μοὺ τηλεγραφήσῃς!...

Κι' ὅταν ξεμακραίνει ἀρκετὰ γιὰ νὰ νᾶναι σίγουρος, τοῦ φωνάζει μὲ θράσος:

— Πρόσεξε καλὰ μπαρμπα - Μεγαλειότηε!... Σὲ μένα νὰ

μὴν κοκορεύεσαι γιατί θὰ στὰ ξανασπάσω τὰ μοῦτρα.

Καὶ τὸ βάζει, καλοῦ - κακοῦ, στὰ πόδια. Χάνεται σὰν μαῦρο ποντικάκι πίσω ἀπ' τὶς πέτρες καὶ τὰ χαμόκλαδα...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ «ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ»!

Ἡ λευκὴ γυναίκα εὐχαριστεῖ τώρα τὸν Ταρζάν πού τῆς ἔσωσε τὴ ζωὴ. Ὑστερα τὸν ρωτᾷει δειλὰ:

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνω μονάχη κι' ἔρημη ἐδῶ στὴ Ζούγκλα;

— Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. Θὰ κατέβουμε τώρα μαζί στὸ μεγάλο λιμάνι. Κι' ἀπ' ἐκεῖ θὰ πάρῃς τὸ βαπόρι νὰ γυρίσῃς στὴ μακρινὴ πατρίδα σου...

Κι' οἱ δύο μαζί συνεχίζουν μελαγχολικοὶ τὸ δρόμο τους. Ἡ Στάρ, καθὼς προχωροῦν, ρίχνει κρυφῆς λοξὲς ματιές στὸν Ταρζάν καὶ συλλογιέται:

— Τί ὁμορφο, γενναῖο καὶ περήφανο παλικάρι!... Πόσο εὐτυχισμένη θὰ ἦμουν ἂν μ' ἀγαποῦσε καὶ ζοῦσα γιὰ πάντα μαζί του!...

Τὰ ἴδια πάνω - κάτω συλλογίζεται κι' ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας γιὰ τὴ Στάρ:

— Τί ὁμορφὴ, καλὴ κι' εὐγενικὴ κοπέλλα πού εἶναι!... Πόσο εὐτυχισμένος θὰ ἦμουν ἂν μ' ἀγαποῦσε κι' ἂν ζοῦσα γιὰ πάντα μαζί τῆς!...

Καὶ προχωροῦν σιωπηλοί. Ὡσπου σὲ μιὰ στιγμή ὁ Ταρζάν θυμᾶται τὸν μελαψὸ γι-

γαντα και τρίζοντας τὰ δόντια του μουρμουρίζει:

— Δειλέ Γκαούρ!... Κι' αὐτὴ τὴ φορά κάτι πήγες νὰ μοῦ σκαρώσης, μὰ δὲν τὰ κατὰφες!... Ἔννοια σου ὅμως καὶ κάποτε θὰ μοῦ τὰ πληρώσης ὅλα μαζεμένα. Σὰν σιχαμερὸ σκουλήκι θὰ σὲ πατήσω καὶ θὰ σὲ λυώσω κάτω ἀπ' τὴ φτέρνο: μου!...

Περνάει ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου φτάνουν μπροστὰ σὶδ' ἀνοιγμα μιᾶς σπηλιάς. Ὁ Ταρζάν ξαφνιάζεται:

— ὦ, τί ἔπαθα! μουρμουρίζει στεναχωρημένος. Συχώρεσέ με Στάρ!...

— Τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾷ ἐκείνη.

— Ἐκονα λάθος!... Ἄντι νὰ πάρω τὸ μοισπᾶτι ποῦ θὰ μῆς ἐβγαίξε σὶδ' Μεγάλου Λιμάνι, πήρα ἕνα ἄλλο καὶ βγήκαμε ἐδῶ: στὴ σπηλιά μου!...

Ἡ λευκὴ γυναίκα χαμηλώνει τὰ ὄμοφρα μάτια της καὶ ψιθυρίζει:

— Τί νὰ γίνῃ, Ταρζάν... Δὲν πειράζει...

... ..
Καὶ τώρα ἂς παρακολουθήσουμε τὸν Ποκοπικό ποῦ προχωρεῖ πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Στὸ δρόμο μουρμουρίζει συλλογισμένως:

— Τὸ δνειρό μου εἶναι νὰ γίνω ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Μὰ γιὰ νὰ τὸ καταφέρω αὐτὸ πρέπει νὰ βάλω τὸν Ταρζάν καὶ τὸν Γκαούρ νὰ φάνε τὰ μευστάκια τους! Ἄν παλαίψουνε καὶ χτυπηθοῦνε, σίγουρα ὁ Γκαούρ

θὰ ξεμπερδέψῃ τὸν Μεγαλειότατο. Καὶ θὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ Αὐτοκράτορας πασῶν τῶν Ζουγκλιῶν! Κι' ἐγὼ ἡ ὑπασπιστάρα του! Γιατὶ εἰμαι ὁμορφος, λεθέντης καὶ πρὸ παωτὸς παλι καράς!...

Τὴν ἴδια στιγμή μὴ μικρὴ σαῦρα ξεπετάγεται μπροστὰ του.

— Βοήθειαα! φωνάζει ὁ Ποκοπικό κι' ἀρχίζει νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸς ἀπ' τὸ φόβο. Οἱ μεγάλες πατοῦσες του χτυπάνε στ' αὐτιά του!...

— Οὔτε κι' αὐτὸς δὲν κατάλαβε πότε ἔφθασε σὶδ' πέτρινο βουνό, σκαρφάλωσε στοὺς βράχους καὶ βρέθηκε ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνος ἀνήσυχος.

— Ἕνας κροκόδειλος! φωνάζει ἀλαφιασμένος καὶ τρέμοντας. Ἕνας κροκόδειλος μὲ κυνηγοῦσε νὰ μὲ φάῃ!...

— Τέτοια θεριά δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ, τοῦ λέει ὁ μελαψὸς γίγαντας. Οἱ κροκόδελιοι ζοῦνε σὰ νερά!...

— Τὸ ξέρω, μουρμουρίζει ὁ νάνος. Μὰ ὁ κροκόδειλος αὐτὸς μπορεῖ νάτανε... στεριανός!

Ὁ Γκαούρ χαμογελάει καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Τί κάνει ὁ Ταρζάν κι' ἡ λευκὴ γυναίκα;

— Καλὰ, εὐχαριστῶ. Τοῦ λόγου σας;

Καὶ προσθέτει:

— Τί νὰ κάνουνε; Πήγανε ραντεβού.

— Μήπως τοὺς εἶπες τίποτα γιὰ μένα;

— 'Εγώ ὄχι... Αὐτὸς ὅλο
μούλεγε γιὰ σένα...

— Τί δηλαδή;

— Νά: πῶς εἶσαι παληάν-
θρωπος, βλάκας, ψεύτης, κλέ-
φτης καὶ τὸ κακὸ συναπάντη-
μα!... Πῶς ἤθελες, λέει, νὰ
τοῦ πάρης τὴ λευκὴ «καρακά-
ξα»!... Πῶς ἔβαλες τὸν Κα-
κακά νὰ τὸν πιάσῃ στὴν πα-
γίδα καὶ τὰ τοιαῦτα!...

Ὁ Γκαοὺρ τὸν ἀκούει καὶ
συλλογιέται:

— Πόσο ἀδίκος εἶναι ὁ Ταρ-
ζάν!...

Ὁ Ποκοπίκο συνεχίζει:

Γι' αὐτὸ πήρε τὴν ἀπόφασι νὰ
σὲ ξεπαστρέψῃ! Πρόσεξε, τὸ
λοιπὸν, νὰ μὴ φανῇς κουτός!

— Τί νὰ κάνω;

— Ἄμα σὲ ξεπαστρέψῃ αὐ-
τός, νὰ τὸν ξεπαστρέψῃς κι'
ἐσύ. Ν' ἀλληλοξεπαστρευτῇ-
τε! Ἡ πάστρα εἶναι μισὴ ἀρ-
χοντιά, ποὺ λέει κ' ἡ παροιμία!

Ὁ περήφανος Ἑλληνας
μουρμουρίζει:

— Ὁ Ταρζάν εἶναι «ἀδελ-
φός» μου!... Κάποτε ἡ μά-
γισσα Χούλχα ἀνακάτωσε τὰ
αἱματά μας!...

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ φτερούγι-
σμα πουλίου ἀκούγεται πάνω
ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Ὁ νά-
νος δὲν τὸ προσέχει γιατί ἀ-
ποκρίνεται στὸν μελαψὸ γί-
γαντα:

— Μωρὲ καλὰ λέει ὁ Ταρζάν
πῶς εἶσαι δειλὸς καὶ ἀναν-
δρος! Λές πῶς εἶναι ἀδερφός
σου γιατί φοβᾶσαι νὰ χτυπη-
θῇς μαζί του! Γιατί ξέρεις
πῶς θὰ σὲ πατήσῃ σὰν κατσα-
ρίδα! Χά, χά, χά!...

Ὁ Γκαοὺρ ἀγριεύει. Πετιέ-

ται ὀρθός, ἀπλώνει τὴ χερού-
κλα του, χουφτιάζει τὸν Ποκο
πίκο καὶ τὸν πετάει ψηλὰ
πρὸς τὸ βράσθρο!...

— "Αἰντε λοιπὸν νὰ βρῇς
τὸν Ταρζάν σου! τοῦ φωνά-
ζει.

Στὸν ἀέρα καθὼς βρίσκε-
ται τώρα ὁ ἄμοιρος νάνος, ξε-
φωνίζει σπαραχτικά:

*«Ὁρα κελὴ στὴν πρέμνη μου
κι' ἀγέρα στὰ πανιά μου!
Κι' οὔτε πουλὶ πετούμενο
νὰ μὴ βρεθῇ μπροστά μου!»*

Τὴν ἴδια στιγμὴ κι' ὁ Γκα-
οὺρ φωνάζει στὸ μεγάλο κο-
ράκι του ποὺ φτερουγίζει κά-
που ἐκεῖ:

— Πίκ!... Πάρ'το Πίκ! Πάρ'
το!...

Καὶ νά: Τὸ τετραπέρατο
καὶ γυμνωμένο κοράκι σχί-
ζει τὸν ἀέρα σὰν βολίδα καὶ
φτάνει τὸν Ποκοπίκο τῇ στι-
γμῇ ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ πέ-
φτη στὸ βράσθρο. Τὸν ἀρπά-
ζει ἀμέσως στὰ πόδια του καὶ
φτερουγίζοντας πάλι γρήγορα
τὸν φέρνει καὶ τὸν παρατάει
μπροστά στὸν Γκαοὺρ!...

— Εὐτυχῶς ποὺ βρέθηκε ἔ-
να «πουλὶ πετούμενο», μουρ-
μουρίζει ὁ νάνος.

— Λοιπὸν; τὸν ρωτᾷ γε-
λῶντας ὁ Γκαοὺρ. Πῶς σοῦ
φάνηκε ὁ Πίκ; Δὲν εἶναι ἔ-
ξυπνος;

— Ἐξυπνότατος, τοῦ ἀπο-
κρίνεται. Πιάνει «πουλιά» στὸν
ἀέρα!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη κυκλοφορεῖ τὸ 9ο τεύχος
ποῦ εἶναι τὸ πρῶτο τῆς δεύτερης σειρᾶς
τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Μὲ τὸν τίτλο :

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ

‘Ο φύλαρχος Ρεθιβάν καὶ ἡ πανώρια Ζεμπιλέ. —
Πάλη κροκόδειλου καὶ γυναίκας — ‘Η Βάτ... ἀρ-
ραβωνιαστικιά τοῦ Πσκοπίκο — ‘Ο Ταρζάν στὸ
καζάνι τῶν καννίβαλων. — ‘Ο Γκαοὺρ κι’ οἱ ἀν-
θρωποφάγοι. — Τραγικὸς θάνατος τῆς Ζεμπιλέ.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ

μιὰ περιπέτεια Ζούγκλας γεμάτη πλοκή, δρᾶσι,
μυστήριον, ἀγωνία καὶ γέλοια.

Γραμμένη ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ & ΟΛΕΣ ΤΟ 9° ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ: Τὰ προηγούμενα τεύχη τοῦ ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ
πωλοῦνται στὸ Βιβλιοπωλεῖον «ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18
στὰ Περίπτερα, ἢ στὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

“ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ,”

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Ἀγίου Μελετίου 93β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἴκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεόν ν’ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

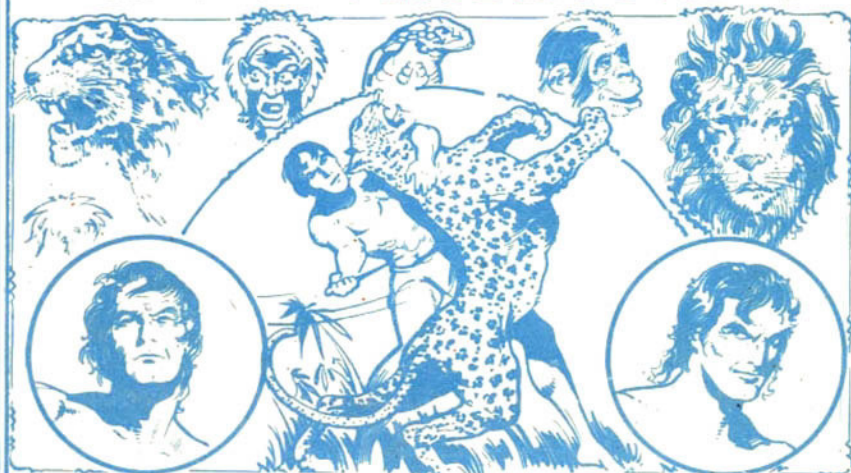
ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 8

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφοροῦν σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ**
Συγγραφεὺς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΑΛΛΟ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ

Η ΑΓΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑ ΖΟΥΓΚΛΑ
ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694